

✓ 255/2014
T=08.04

08.04.2014
GREFIER
290

Referitor la dosarul penal nr. 25497/3/2012** (255/2014) al Curții de Apel București, Secția a II-a Penală, cu termen la data de 08.04.2014

Yy Filbe
x 20x

CĂTRE,
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A PENALĂ

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul DAN VOICULESCU, având calitatea de inculpat în dosarul Curții de Apel București, Secția a II-a Penală, nr. 25497/3/2012**, cu termen de judecată la data de 08.04.2014, prin av. Gh. Mateuț, având în vedere apelul formulat în termen legal împotriva Sentinței din data de 26 septembrie 2013 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală, în temeiul art. 412 și urm. C.pr.pen., formulez prezentele:

MOTIVE DE APEL

prin care vă solicit să dispuneți:

(1) desființarea Sentinței penale din data de 26 septembrie 2013 cu trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, întrucât judecarea cauzei în primă instanță a avut loc cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la compunerea completului de judecată;

(2) desființarea în parte a Încheierii din data de 09.04.2013 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală prin care "a fost menținut cadrul procesual stabilit anterior" și desființarea Sentinței din data de

26 septembrie 2013 cu trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, întrucât judecarea cauzei în primă instanță a avut loc cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la constituirea de parte civilă;

(3) excluderea probelor obținute în mod nelegal în timpul urmăririi penale;

(4) desființarea în parte a Încheierii din data de 30.04.2013 și a Încheierii din data de 09.04.2013, prin care au fost respinse probe concludente și utile, ca fiind netemeinice și nelegale;

(5) schimbarea încadrării juridice a infracțiunii de spălare de bani prevăzută de 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 în infracțiunea de tănuire prevăzută de art. 270 alin. (1) Cod penal;

(6) lipsa laturii subiective în cazul ambelor infracțiuni reținute în sarcina mea;

(7) achitarea mea pentru ambele infracțiuni deoarece fapta nu există.

Având în vedere prevederile cuprinse în art. 408 alin. 2 și 3 C.pr.pen., potrivit carora „încheierile date în primă instanță pot fi atacate cu apel numai o dată cu fondul” și “apelul declarat împotriva sentinței se socotește făcut și împotriva încheierilor”, fac precizarea ca apelul declarat împotriva sentinței din data de 26 septembrie privește și Încheierile din data de 09.04.2013 și 30.04.2013 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală.

În fapt,

Prin Rechizitoriul întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție la data de 03.12.2008 am fost trimis în judecată pentru săvârșirea pretinsei infracțiuni prevăzute de art.

13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., fiind acuzat de folosirea influenței și autorității pe care le aveam în calitate de președinte al partidului Umanist Român în scopul obținerii pentru mine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Prin Rechizitoriu, s-a reținut și fapta mea de a fi dobândit în nume propriu, în perioada 24.05.2004-14.02.2005, prin două operațiuni succesive de majorare a capitalului social al S.C. „Institutul de Cercetări Alimentare” S.A. București și o operațiune de cesiune de acțiuni, cunoscând că ele provin dintr-o infracțiune..

Prin Sentința penală nr. 701 din data de 26.09.2013 a Tribunalului București, în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit b raportat la art. 10 lit. g C.pr.pen. instanța a dispus încetarea procesului penal pentru infracțiunea prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art 41 alin 2 din C.pen., constatând împlinit termenul de prescripție specială prevăzut de art. 124 C.pen. raportat la art. 122 C.pen.

În temeiul dispozițiilor art. 334 C.pr.pen. a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina mea din infracțiunea prevăzută de art. 17 lit. e din Legea 78/2000 cu trimitere la art. 23 lit. c din Legea 656/2002 cu referire la art. 10 lit. a din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. în infracțiunea prevăzută 17 lit. e din Legea 78/2000 cu trimitere la art. 29 alin. 1 lit c din Legea 656/2002 modificată , cu referire la art. 10 alin. 1 lit. a din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin 2 din Cp., pentru care m-a condamnat la pedeapsa de 5 ani închisoare și interzicerea exercițiului drepturilor prev. de art. 64 lit a teza a II -a, lit b din Cp. pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale.

I. Desființarea Sentinței penale din data de 26 septembrie 2013 cu trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, întrucât judecarea cauzei în primă instanță a avut loc cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la compunerea completului de judecată (art. 421 pct. 2 lit. b raportat la art. 281 alin. (1) lit. a) C.pr.pen.)

1. Inițial dosarul nr. 25497/3/2012** a fost înregistrat la data de 07.02.2013 pe rolul Tribunalului București, Secția a II-a Penală, când a fost repartizat aleatoriu la C2F cu termen de judecată la data de 08.03.2013 cu respectarea principiului repartizării aleatorii prevăzut de art. 95 alin. (1) din Regulament.

2. Ulterior, prin Încheierea din data de 19.03.2013, ca urmare a suspendării din funcție a titularului completului de judecată căruia i s-a repartizat cauza pentru soluționare judecătorească desemnat potrivit art. 98 alin. (6) a dispus trimiterea acestei cauze la termenul completului inițial investit, respectiv la data de 05 aprilie 2013, urmând ca la acea dată o persoană dintre cele nominalizate prin dispozițiile art. 95 alin. 4 să procedeze la o nouă repartizare a tuturor dosarelor repartizate inițial acestui complet.

3. La data de 22.03.2013 DNA a formulat cerere de preschimbare a termenului de judecată.

4. La data de 29.03.2013, s-a încheiat un proces-verbal de către Președintele Secției a II-a Penale, din care reiese că potrivit art. 99 alin. 11 din Regulament s-a „procedat la desființarea completului C2F, cauzele fiind repartizate prin sistemul ciclic celorlalte complete ale instanței”, dosarul nr. 25497/3/2012** fiind repartizat completului C4F, cu termen de judecată la data de 09.04.2013.

a. Contrar art. 95 alin. (10) la dosarul cauzei **nu există copie de pe hotărârea colegiului de conducere prin care este modificată compunerea completului de judecată.**

b. Contrar art. 95 alin. (9) din Regulament, **aceste modificări nu au fost evidențiate în programele informatice de repartizare aleatorie sau într-un registru special, o copie a acestora negăsindu-se la dosar.**

c. Din simpla analiză a portalului instanței în luna martie 2013 se observă că în realitate acest complet nu a fost desființat, iar

în în aceste condiții art. 99 alin. 11 din Regulament nu este aplicabil, iar repartizarea trebuia să fie aleatorie.

d. De asemenea, **președintele secției nu era persoana desemnată potrivit art. 95 alin. (4)**, fiind astfel încălcat art. 96 din Regulament, care prevede care sunt persoanele care sunt abilitate să repartizeze dosarele prin metoda sistemului ciclic și 98 alin. (11), pentru situația special a desființării completului.

e. Totodată acesta nu era în măsură să fixeze un termen de judecată întrucât nu era un dosar nou format, așa cum prevdea art. 313 C.pr.pen.

În fapt, dosarul în care am fost condamnat nr. 25497/3/2012** a fost înregistrat la data de 07.02.2013 pe rolul Tribunalului București, Secția a II-a Penală, când potrivit Procesului-verbal din aceeași data a fost repartizat aleatoriu la C2F cu termen de judecată la data de 08.03.2013.

La data de 08.02.2013, PICCJ-DNA Secția Judiciară Penală a solicitat preschimbarea termenului de judecată din data de 08 martie 2013, termen de care a fost preschimbat la data de 20.02.2013, ora 12.00, C2 special. La data de 20.02.2013 s-a acordat un nou termen de judecata la data de 08.03.2013, când s-a dat termen la 19.03.2013.

Între timp componența completului de judecată C2F a fost modificată, astfel cum rezultă din **Procesul-verbal privind modificările aduse componenței completului de judecată încheiat la data de 14.03.2013** din care rezultă că în raport de faptul că doamna judecător Dinu Viorica se află în imposibilitate de prezentare s-a procedat la înlocuirea doamnei judecător Dinu Viorica cu domnul judecător Nestor Raul Alexandru, planificat la permanență în perioada 18.03-24.03.2013 (...) în completul de judecată C2F “special” din data de 19.03.2013” (f. 68).

În ședința din data de 19.03.2013, s-a adus la cunoștința părților prezente că prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus suspendarea din funcție a titularului completului de judecată căruia i s-a repartizat cauza pentru soluționare, „aspect față de care se va proceda la o **nouă repartizare a tuturor dosarelor repartizate acestui complet, nu doar a acestui dosar** pentru judecarea căruia a fost acordat un termen separat ca urmare a complexității sale” (f. 70-71).

S-a reținut în încheiere că *“în consecință, din punct de vedere administrativ, instanța urmează să dispună trimiterea acestei cauze la termenul completului inițial investit, respectiv la data de 05 aprilie 2013, urmând ca la acea dată o persoană dintre cele nominalizate prin dispozițiile art. 95 alin. 4 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, și anume persoana sau persoanele desemnate anual de președintele instanței, cu avizul colegiului de conducere (n.n.), să procedeze la o nouă repartizare a tuturor dosarelor repartizate inițial acestui complet”*, termenul acordat fiind 05 aprilie 2013 la C2F.

La data de 22.03.2013 PIICJ-DNA Secția Judiciară Penală a solicitat preschimbarea termenului de judecată din data de 05 aprilie 2013. Cererea cu nr. 496/III-2/2012 din data de 22.03.2013 a fost înregistrată prin Registratura Tribunalul București Secția II-a Penală la data de 22.03.2014 și poartă mențiunea “primit la data de 29.03.2014”, conform rezoluției aplicate chiar pe cererea DNA de președintele Secției a II-a Penale a Tribunalului București.

La fila următoare din dosar – f. 76, se regăsește procesul-verbal încheiat la aceeași dată de 29.03.2013, în care se arată că potrivit art. 99 alin. 11 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești s-a procedat la desființarea completului C2F, ca urmare a suspendării din

funcție a doamnei judecător Dinu Viorica, **cauzele fiind repartizate prin sistemul ciclic celorlalte complete ale instanței.** Astfel, dosarul nr. 25497/3/2012** s-a repartizat completului C4F, cu termen de judecată la data de 09.04.2013. (f. 76).

Procesul-verbal este încheiat de președintele Secției a II-a Penală a Tribunalului București, care nu este persoană desemnată cu repartizarea aleatorie. De asemenea, nu face parte nici din persoanele competente să facă repartizarea ciclică în caz de desființare a completului, care sunt președintele instanței sau judecătorul desemnat cu repartizarea aleatorie a cauzelor (art. 98 alin. 11).

În același timp, președintele secției a dispus și citarea părților pentru noul termen de judecată din data de 09.04.2013, în condițiile în care citarea părților nu poate fi dispusă decât de judecătorul desemnat să soluționeze cauza. Potrivit art. 103⁵ alin. (4) din Regulament, în caz de absență a președintelui, stabilirea primului termen de judecată se face de unul din ceilalți membri ai completului, iar *în situația absenței tuturor membrilor completului, de către judecătorul din planificarea de permanență*, așa cum, de altfel, s-a stabilit prin Încheierea din data de 19.03.2013.

Or, la dosarul cauzei nu există nicio dovadă a faptului că C2F a fost desființat.

Potrivit dispozițiilor legale, desființarea completului de judecată se decide prin hotărâre a Colegiului de Conducere a instanței, potrivit art. 22 alin. 2 lit. c din Regulament, hotărâre cu privire la care nu se face nicio mențiune în acest proces-verbal.

Astfel, la art. 95 alin. (10) din Regulament se prevede limpede că *“încheierile și procesele-verbale întocmite în procedura repartizării*

---

⁵ Art. 22 alin. 2 lit. c. Colegiul de conducere stabilește compunerea completelor de judecată.

aleatorii a cauzelor sau în situațiile de modificare a compunerii completului de judecată se depun la dosarul cauzei, iar copii de pe acestea, certificate de persoana desemnată cu repartizarea aleatorie sau, după caz, de grefierul de ședință, se păstrează în mapă separate. La dosarul cauzei se depun și copii de pe hotărârile colegiului de conducere prin care este modificată compunerea completului de judecată, certificate de grefierul de ședință”.

De asemenea, potrivit art. 95 alin. (9) din Regulament, “toate modificările aduse compunerii completului de judecată ori repartizării dosarelor în condițiile prezentului regulament vor fi evidențiate în programele informatice de repartizare aleatorie. În situația în care programele informatice nu permit asemenea evidențe, se va ține un registru special pentru evidențierea acestor modificări, sub semnătura persoanei sau a persoanelor desemnate cu repartizarea aleatorie a cauzelor”.

Contrar acestor dispoziții și a celor reținute în procesul-verbal, din simpla analiză a portalului Tribunalului București în luna martie 2013 se observă că în realitate acest complet nu a fost desființat.

În aceste condiții, art. 99 alin. 11 din Regulament nu este aplicabil, iar repartizarea trebuia să fie aleatorie.

Articolul 95 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești consacră principiul repartizării cauzelor în sistem informatic prin programul ECRIS. Potrivit art. 95 alin. (3) din același Regulament, doar în cazul în care repartizarea în sistem informatic nu se poate aplica din motive obiective, repartizarea cauzelor se efectuează prin metoda sistemului ciclic.

De asemenea, pentru aplicarea criteriului aleatoriu în sistem informatic sau ciclic, dosarele se înregistrează în ordinea sosirii la instanța

294

si se repartizeaza in aceeasi ordine de catre persoana sau persoanele desemnate anual de presedintele instantei, cu avizul colegiului de conducere (art. 95 alin. 6). Or, dosarul în care am calitatea de inculpat a fost repartizat în mod individual, fără să se țină cont de celelalte dosare ce urmau să fie soluționate de C2F.

Pentru aceste motive, vă solicit, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b raportat la art. 281 alin. (1) lit. a) C.pr.pen., desființarea Sentinței din data de 26 septembrie 2013 cu trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, întrucât judecarea cauzei în primă instanță a avut loc cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la compunerea completului de judecată.

2. Desființarea în parte a Încheierii din data de 09.04.2013 a Tribunalului București prin care s-a menținut citarea părților civile astfel cum a fost stabilit anterior și desființarea Sentinței penale din data de 26.09.2013 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală prin care a fost admisă, în parte, acțiunea civilă formulată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale

Prin Sentința penală din data de 26.09.2013 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală, instanța m-a obligat în solidar cu ceilalți coinculpați la plata echivalentului în lei a sumei de 60.482.615 Euro la cursul BNR din ziua efectuării plății către partea civilă Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

S-a stabilit greșit prin Rechizitoriul din data de 03.12.2008 ca parte civilă este Statul Român, prin Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, întrucât în bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nu a fost

creat vreun prejudiciu ca urmare a privatizării Institutului de Cercetări Alimentare.

În conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. 2 din Statutul S.C. ICA S.A., anexă la H.G. nr. 451/16.05.2002 prin care societatea a fost înființată, capitalul social inițial la SC ICA SA a fost deținut integral de statul român, reprezentat prin ADS ca acționar unic, până la transmiterea acțiunilor din proprietatea statului către terțe persoane fizice sau juridice române ori străine.

În realitate veniturile încasate din această privatizare se fac venituri la bugetul de stat. Or, potrivit art. 25 din Decretul nr. 31/1954 (în vigoare la data constituirii ca parte civilă) în raporturile în care participa nemijlocit, în nume propriu, ca subiect de drepturi și obligații **statul participa prin Ministerul Finanțelor**, dispoziții menținute și de Noul Cod civil, în art. 223 alin. (1).

În speță, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale s-a constituit parte civilă ca urmare a solicitărilor DNA, fără o minimă verificare a realității și fără să aibă această calitate.

Astfel, prin adresa nr. 84/P/2007 din 25.02.2008 comunicată de DNA către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale s-a arătat că în dosarul penal nr. 84/P/2007 se efectuează o expertiză pentru stabilirea prejudiciul cauzat ministerului prin privatizarea ICA, **în condițiile în care, în conformitate cu dispozițiile cuprinse în art. 6 din Legea nr. 268/2001, veniturile obținute de ADS sunt virate semestrial într-un cont cu destinație specială al ministerului și s-a solicitat desemnarea unui reprezentant pentru ca ministerul să-și exercite drepturile prevazute de art. 120 alin. 2 și 3 C.pr.pen.**

Ulterior, prin adresa nr. 84/P/2007 din 24.09.2008 DNA a comunicat Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale că, urmare adresei cu același număr din datele de 25.02.2008 și 10.03.2008, se înaintează raportul de expertiză tehnică întocmit de expert Papasteri Mihai și raportul de constatare tehnico-științifică (și suplimentul) nr. 288/2007 întocmit de specialistul DNA Aurelia Nicolae, pentru a fi comunicate eventuale obiecțiuni. De asemenea, **s-a solicitat să se comunice dacă înțelege să se constituie parte civilă** (indicând, în caz afirmativ, valoarea prejudiciului cauzat și a folosului de care au fost lipsiți, în condițiile în care, urmare a evoluției pieței imobiliare, din cele două rapoarte rezulta faptul că valoarea pachetului de acțiuni actuală (la data de 24.09.2008) era de aprox. 60.587.345 EURO, iar **pentru operativitate, relațiile să fie date până la 10.10.2008**).

Potrivit adresei de răspuns nr. 190721/14.10.2008, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale se constituie parte civilă cu suma de 60.587.345 Euro, astfel cum a fost stabilită în raportul de evaluare nr. 639/03.07.2008 întocmit de expertul Papasteri Mihai și însușit de DNA, deși prevederile art. 6 invocat erau modificate încă din noiembrie 2002, iar veniturile erau transferate de către ADS direct către bugetul de stat (Ministerul Finantelor). Constituirea Ministerului ca parte civilă nu a avut la bază nicio notă internă, nicio analiză, nici un raport al Departamentului Patrimoniu sau al Direcției buget, ci doar adresa Direcției Naționale Anticorupție.

În faza de cercetare judecatorească, la data de 05.03.2010, în fata Inaltei Curți de Casație și Justiție, inculpatul Domnisoru Gheorghe, prin aparator, a invocat excepția lipsei calității procesuale a părții civile

Ministerul Agriculturii si Dezvoltarii Rurale, a carei discutare a fost prorogata.

La solicitarea Inaltei Curti de Casatie si Justitie de a preciza daca se constituie parte civila in cauza, Ministerul Agriculturii si Dezvoltarii Rurale, a emis adresa nr. 151373/06.04.2010 prin care a invederat ca s-a constituit parte civila prin adresa nr. 19072/14.10.2008 si adresa nr. 151920/05.05.2010 prin care a aratat ca isi mentine pozitia deja exprimata. Fata de aceste raspunsuri comunicate de Ministerul Agriculturii si Dezvoltarii Rurale, prin Incheierea din data de 11 mai 2010, instanta a dispus citarea ca parte civila a ministerului.

La termenul de judecată din data de 29.08.2013 **martorul Laurențiu Lupu**, șef serviciu în cadrul Direcției Generale de Dezvoltare Rurală – Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, întrebat fiind cum s-a constituit ministerul parte civila pentru un prejudiciu pretins, a arătat că *„s-a primit o adresă DNA prin care se solicita Ministerului Agriculturii să precizeze dacă se constituie parte civilă. Văzând adresa respectivă constat că aceasta a fost trimisă atât la ADS, la direcția de buget finanțe (...) Referitor la decizia Ministerului Agriculturii de constituire ca parte civilă, Ministerul Agriculturii nu s-a consultat cu mine personal și nici cu alte persoane din cadrul direcției juridice (...) potrivit procedurii de siguranță adresa referitoare la constituirea de parte civilă emisă de DNA și înregistrată la Ministerul Agriculturii s-a transmis la direcția responsabilă, respectiv direcția bugetului și constat că și la ADS. Consider că datele furnizate de direcția buget-finanțe au stat la baza emiterii adresei ce cuprindea constituirea civilă de parte civilă și semnată de Ministrul Agriculturii. Ulterior, pentru că opinia ADS venise cu întârziere față de adresa Ministerului Agriculturii această adresă a fost remisă de către*

această instituție DNA-ului”. Evident nu au existat date furnizate de direcția bugetului pentru că pretinsul prejudiciu nu figura în buget.

Totodată, martorul a explicat rațiunea pentru care **în contradicție cu poziția exprimată** prin adresa nr. 190712/14.10.2008 (de constituire a MADR ca parte civilă), la data de **17.10.2008** s-a comunicat o altă adresă, **în completarea celei anterioare** (sub semnătura sa) prin care s-a înaintat **punctul de vedere al ADS, unde se menționează că întreaga procedură a fost legală și că privatizarea a avut în vedere acțiuni și nu active.**

Redau în continuare extrase din cele două adrese contradictorii:

- Adresa inițială a MADR, semnată de dl. ministru Dacian Cioloș, nr. 190712/14.10.2008: „*urmare a adresei dvs (...) vă comunicăm faptul că MADR se constituie parte civilă în cauză cu suma de 222.222.264 lei, respectiv 60.587.345 Euro, astfel cum a fost stabilită prin raportul de evaluare (...) întocmit de expertul Papasteri Mihai și însușit de DNA*”.

- Adresa de completare din data de 17.10.2008, semnată de dl. director Laurențiu Lupu: „*în completare la adresa MADR nr. 190712/14.10.2008 (...) vă comunicăm anexat în fotocopie, adresa nr. 51474/16.10.2008 emisă de ADS (...) prin care se transmite punctul de vedere al Direcției de Privatizare și Concesionare Activități și Servii, direcție de specialitate din cadrul ADS*”.

Concluziile adresei ADS transmisă de către MADR sub semnătura dl. președinte Daniel Drăgan: “*CONSIDERĂM CĂ ÎNTREGUL PROCES DE PRIVATIZARE AL SC ICA SA S-A DESFĂȘURAT CONFORM PREVEDERILOR LEGALE ȘI A PROCEDURII ADS. ASPECTELE SESIZATE DE CĂTRE CORPUL DE CONTROL AU FOST CORECTATE DE CĂTRE CONDUCEREA ADS IA OPORTUNITATEA VÂNZĂRII ACȚIUNILOR SOCIETĂȚII*”

COMERCIALE A APARTINUT CONSILIULUI DE ADMINISTRAȚIE AL ADS ÎN CONFORMITATE CU LEGISLAȚIA DE PRIVATIZARE ÎN VIGOARE.

ÎN CONFORMITATE CU CADRUL JURIDIC MENȚIONAT LA PCT. 4 DE MAI SUS, ADS VINDE ACTIUNILE SOCIETĂȚILOR COMERCIALE DIN PORTOFOLIU ȘI NU ACTIVE, AȘA CUM SE MENȚIONEAZĂ ÎN DOCUMENTELE TRANSMISE DE DNA, DECI ADS A STABILIT PREȚUL ACȚIUNILOR CONFORM PCT. 4, ÎN BAZA PROCEDURII INTERNE.

LEGISLAȚIA DE PRIVATIZARE ÎN VIGOARE, MENȚIONATĂ LA PCT. 4 DE MAI SUS, SPECIFICA CĂ NU EXISTA LIMITĂ DE PREȚ LA VÂNZARE, ACESTA FIIND DETERMINAT DE RAPORTUL DINTRE CERERE ȘI OFERTĂ. CONSIDERĂM CĂ NU SE POATE PUNE PROBLEMA UNUI PREJUDICIU, ATÂTA TIMP CÂT NU NE PUTEM RAPORTA LA O REFERINȚĂ".

La termenul de judecată din data de 29.08.2013 s-a solicitat instanței să dispună emiterea unei adrese către partea civilă Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pentru a comunica care este baza legală a constituirii de parte civilă, cerere care, în mod nelegal, a fost respinsă.

Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale nu a avut nicio bază legală pentru a se constitui parte civilă în acest dosar. Deosebit de relevantă, în acest sens, este chiar poziția reprezentantului Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale de la ultimul termen de judecată, din data de 29.08.2013, care a lăsat la aprecierea instanței soluționarea laturii civile.

De asemenea, învederez instanței de apel că MADR nu a evidențiat acest prejudiciu în evidențele sale contabile. Deoarece acțiunea civilă are ca

obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului și părții responsabile civilmente, poate deveni parte civilă doar persoana care are dreptul, potrivit legii civile să obțină în justiție repararea pagubei cauzate prin infracțiunea care formează obiectul procesului penal.

Așa cum s-a remarcat în doctrină, interesul procesual nu poate fi deținut decât de cel care a suferit efectiv un prejudiciu din faptul infracțional și numai dacă acest prejudiciu este actual, personal și direct (...). **Prin prejudiciu cert se înțelege un prejudiciu sigur, atât sub aspectul existenței sale, cât și sub acela al posibilităților de evaluare** (*I. Neagu*, *Tratat de procedură penală. Partea generală*, ed. a 2-a, 2010, Ed. Universul Juridic, București, p. 319).

În practica judiciară s-a constatat că necitarea persoanei vătămate la prima instanță pentru a se constitui parte civilă este motiv de casare a hotărârii (Trib. jud. Ilfov, decizia penală nr. 8/1969) (ambele citate în *G. Antoniu, N. Volonciu*, *Practica Judiciară Penală*, vol. IV, Ed. Academiei Române, București, 1993, p. 89).

Pentru aceste motive, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b C.pr.pen., solicit desființarea hotărârii pronunțate și rejudecarea cauzei de către prima instanță, întrucât judecarea cauzei a avut loc cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la constituirea de parte civilă, care echivalează cu nerespectarea dispozițiilor referitoare la citarea unei părți în proces, în speță Ministerul Finanțelor.

3. Excluderea probelor obținute în mod nelegal în timpul urmării penale, în temeiul art. 102 alin. (2) C.pr.pen.

Prima instanță își întemeiază hotărârea, în principal, pe probele obținute în timpul urmării penale. Or, în această fază, în ceea ce mă privește toate probele strânse în acest dosar penal au fost obținute înainte de începerea urmării penale împotriva mea, după data de 24 septembrie procedându-se doar la prezentarea materialului de urmărire penală, **FIIND LIPSIT DE POSIBILITATEA DE A MĂ APĂRA.**

a) În speță, au fost administrate probe înainte de începerea urmării penale împotriva mea, cu privire la care vă solicit să dispuneți excluderea din procesul penal.

Astfel, Raportul de constatare tehnico-științifică nr. 288/2007 din data de 11.06.2008, inclusiv suplimentul la acest raport din data de 17.09.2008 și Raportul de expertiză tehnică nr. 6392/03.07.2008 au fost întocmite înainte de începerea urmării penale împotriva mea, care s-a realizat abia prin Ordonanța de extindere a cercetărilor și începere a urmării penale din data de 24.09.2008.

Prin Rezoluția din 17.10.2008 mi-a fost respinsă plângerea prin care am invocat nulitatea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 288/2007 din data de 11.06.2008, precum și a suplimentului la acest raport din data de 17.09.2008, și a raportului de expertiză tehnică nr. 6392/03.07.2008, cu motivarea că aceasta este neîntemeiată, întrucât administrarea acestor probe s-a făcut într-un moment în care nu aveam calitatea de învinuit și, ca atare nici drepturi procesuale în acest dosar.

Potrivit art. 115 alin. (2) C.pr.pen. anterior, părțile pot solicita refacerea sau completarea constatării științifice, iar potrivit art. 118 alin. (3)

C.pr.pen. anterior, fiecare dintre părți are dreptul să ceară ca un expert recomandat de ea să participe la efectuarea expertizei, **drepturi ce nu mi-au fost recunoscute atâta timp cât expertizele mai sus arătate au fost efectuate înainte de a avea calitatea de învinuit în dosar.**

Întocmirea Raportului de constatare tehnico-științifică nr. 288/2007 din data de 11.06.2008 (și suplimentul la acest raport din data de 17.09.2008), **a fost dispusă și cu încălcarea prevederilor art. 112 C.pr.pen.**, întrucât în cauză, așa după cum reiese din actele dosarului nu este îndeplinită niciuna din condițiile premisă cerute de textul procedural pentru a se putea dispune o constatare tehnico-științifică, respectiv nu exista pericolul de dispariție a unor mijloace de probă sau a unor situații de fapt și nici necesitatea lămuririi urgente a unor fapte sau împrejurări ale cauzei.

Vătămarea procesuală adusă este dovedită, eu fiind lipsit de garanțiile procesuale oferite de dreptul de a putea face observații cu privire la întrebările puse de procuror expertului, de a putea cere modificarea sau completarea lor sau chiar de a solicita obiective proprii.

În acest sens este și declarația inculptului Pantiș Sorin, director general executiv la SC Grivco SA în 2003, (dosar ICCJ, vol. II, p. 10-15): *„intenția procurorului a fost de la început să-l inculpe pe dl. Voiculescu Dan, astfel că toate explicațiile pe care le-am oferit în legătură cu modul în care se face o evaluare și se iau decizii, în legătură cu echipamentele, nu au avut nicio importanță.*

Susțin că evaluarea ICA s-a făcut în condițiile legii. Expertiza efectuată în timpul urmăririi penale s-a întocmit cu rea-credință și în afara legii. Deși s-a discutat despre patrimonial ICA, nu s-a discutat despre datoriile societății, care erau la momentul inițial de 26 mld. lei vechi, conform documentelor de privatizare, iar la momentul privatizării și

preluării de către SC Grivco ele se apropiau de 40 miliarde lei vechi. În expertiza legată de clădiri, în premisele acesteia, expertul a scris că evaluarea nu poate fi folosită în evaluarea unei societăți, nu s-a ținut cont de caracteristicile tehnice ale clădirilor, de gradul de contaminare și de rezistența acestora (...). În legătură cu mărirea de capital social, opinia mea este că era obligatoriu”, pe care instanța nu a avut-o în vedere la soluționarea cauzei.

Declarația acestuia se coroborează și cu declarația martorului Vereanu Valeriu, evaluator imobiliar, din data de 28 septembrie 2011 (dosar ICCJ, vol. III, p. 89-90): „în timpul anchetei DNA am avut o discuție cu un comisar care mi-a spus «că se caută argumente în defavoarea unei persoane din acest dosar». Mi s-a spus și numele, respectiv, Dan Voiculescu” și declarația inculpatului Baciou Constantin, membru AGA de la SC ICA SA în perioada mai-iunie 2002-februarie 2003, din data de 5 octombrie 2010 (dosar ICCJ, vol. I, p. 298-299): „în legătură cu afirmația din cuprinsul declarației date la procuror la 11.02.2008 cum că aș fi avut o discuție cu dl. Mencinicopschi referitor la avantajele pe care institutul urma să le aibă din partea GRIVCO S.A. București arăt că mi-mi mențin aceste afirmații, ele fiindu-mi sugerate de procuror, susțin că numele SC GRIVCO București a fost pronunțat de procuror, iar nu de mine”.

b) Totodată, în speță, toate declarațiile de martori și de învinuiți din timpul urmăririi penale au fost obținute în mod nelegal, întrucât procurorul a eludat etapa relatării libere, procedând direct la formularea de întrebări, fapt ce contravine flagrant art. 71 alin. (3), art. 72 și art. 86 alin. (2) C.pr.pen. anterior.

29

De la data începerii urmăririi penale împotriva mea, nu a fost efectuat niciun act de urmărire penală cu privire la persoana mea și la faptele ce îmi sunt imputate.

După începerea urmăririi penale s-au efectuat următoarele acte: am fost citat în data de 24.09.2008 pentru ziua de 01.10.2008 și în data de 02.10.2008 pentru ziua de 13.10.2008 în vederea aducerii la cunoștință a învinuirii, a drepturilor și obligațiilor procedurale, iar la 14.10.2008 și la 27.10.2008 am fost citat pentru data de 04.11.2008 în vederea prezentării materialului de urmărire penală.

Prin recurgerea la acest procedeu, mi-a fost încălcat în mod iremediabil **dreptul la apărare**.

Astfel toți inculpații și martorii au fost audiați în dosar, fără a se da posibilitatea apărătorului meu, în temeiul **art. 172 alin. 1 C.pr.pen. anterior** de a participa, de a formula cereri și de a depune memorii, întrucât la acel moment nu aveam calitatea de parte în dosar. Or, instanța își întemeiază soluția pe declarațiile administrate în faza de urmărire penală, chiar dacă acestea au fost retrase în fața instanței de judecată, când inculpații au arătat că declarațiile lor au fost influențate de procuror, care le-a sugerat unele răspunsuri. În acest sens sunt declarațiile inculpaților Sin Gheorghe, Baciou Constantin și Popa Corneliu.

Prin amânarea începerii urmăririi penale împotriva mea până la finalizarea urmăririi penale împotriva celorlalte persoane din dosar, am fost lipsit efectiv de această posibilitate legală, dreptul meu la apărare în această fază premergătoare sesizării instanței fiind suprimat.

Prin urmare, vă solicit să constatați că toate declarațiile de martori și de învinuiți din timpul urmăririi penale au fost obținute cu încălcarea

dispozițiilor legale relative la modalitatea de ascultare a părților și martorilor în timpul procesului penal, motiv pentru care vă solicit excluderea din procesul penal a acestor mijloace de probă, în temeiul art. 102 alin. (2) C.pr.pen.

4. Desființarea în parte a Încheierii din data de 30.04.2013 și a Încheierii din data de 09.04.2013, prin care au fost respinse probe concludente și utile, ca fiind netemeinice și nelegale

a) În Rechizitoriu se afirmă că privatizarea ICA a fost făcută în condiții discriminatorii respectiv societatea Grivco SA a introdus în obiectul de activitate, activitatea de cercetare pentru a elimina concurenții.

Prin Încheierea din data de 30.04.2013, instanța a respins ca nefiind utilă cauzei, conform art. 67 alin. 2 C.pr.pen., efectuarea unei adrese la Oficiul Național al Registrului Comerțului pentru ca acestea să comunice lista completa a societăților comerciale care în intervalul 1.01.2002 și 31.12.2003 erau în funcțiune și aveau cuprins în obiectul de activitate codul CAEN 7310 – cercetare dezvoltare în științe fizice și naturale. Dacă ar fi admis cererea, Tribunalul ar fi constatat că existau peste 150 de societăți comerciale (numai în București) cu acest obiect de activitate care puteau participa la privatizare.

Or, prin Rechizitoriu s-a reținut că prin condiția respectivă se urmărea eliminarea și că au fost eliminați potențialii participanți la licitație, respectiv orice competitor al GRIVCO SA, în condițiile în care numai ICA SA avea un astfel de obiect de activitate, aspect reținut și de prima instanță. Aceste fapte au reprezentat pentru instanța de judecată un element fundamental și, în consecință, era necesar să fie obținute date complete de la

autoritatea competentă, respectiv Oficiul Național al Registrului Comerțului pentru a comunica lista societăților comerciale care aveau inclus în obiectul de activitate codul CAEN 7310 și erau în funcțiune în perioada relevantă (de la începutul și până la finalizarea procedurii de privatizare, pentru a constata dacă era numai ICA cu acest obiect de activitate).

b) Totodată, am solicitat audierea martorilor Ilie Sîrbu și Cioloș, în calitate de reprezentanți ai Ministerului Agriculturii, cu privire la lipsa măsurilor de contestare în justiție a actelor privind pretinsa derulare frauduloasă a procedurii de licitație și a transferului de acțiuni către GRIVCO SA, probă care a fost respinsă.

c) **De asemenea, prin Încheierea din data de 09.04.2013 a fost respinsă cererea mea de efectuare a unui supliment de expertiză care presupunea un singur obiectiv: care este valoarea acțiunilor care au făcut obiectul Contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 31 din 24 noiembrie 2003 prin care SC Grivco SA București a dobândit proprietatea pachetului de acțiuni deținut la SC ICA SA București, pe baza metodei legale de determinare a prețului de ofertă stabilite prin Raportul de expertiză contabilă judiciară nr. 882 întocmit la data de 28.05.2012, și anume raportul de evaluare simplificat.**

Reamintesc că la data de 5 octombrie 2011 în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală, s-a solicitat de către o parte din inculpați efectuarea unei expertize financiar-contabile, cu privire la care Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin Încheierea de ședință din data de 24 octombrie 2011, când a încuviințat proba cu expertiza financiar-contabilă, cu următoarele obiective:

1. Dacă activele corporale ale SC ICA SA au fost reflectate actualizat în bilanțul contabil din 31 decembrie 2002 și în balanța contabilă din 30 aprilie 2003;

2. Care era metoda legală de determinare a prețului de ofertă (raport de evaluare simplificat ori raport de evaluare de piață);

3. Determinarea valorii de piață a clădirilor și a terenurilor deținute de SC ICA SA la momentul privatizării.

OBIECTIVUL NR. 3 AL EXPERTIZEI FINANCIAR-CONTABILE ÎNCUVIINȚATE, CONSTÂND ÎN: DETERMINAREA VALORII DE PIAȚĂ A CLĂDIRILOR ȘI A TERENURILOR DEȚINUTE DE SC ICA SA LA MOMENTUL PRIVATIZĂRII NU ARE VALOARE PROBANTĂ ÎN SPETĂ.

În acest sens este și **Încheierea Tribunalului București, Secția I Penală (dosar nr. 25497/3/2012) din data de 05.12.2012**, prin care Tribunalul a apreciat că în interesul aflării adevărului, în raport de dispozițiile legale și față de poziția procesuală a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, se impune discutarea unei noi expertize. Instanța a pus în vedere atât inculpaților, cât și reprezentantului Ministerului Public, să depună la dosarul cauzei **obiectivele pentru o nouă expertiză, prin care să se solicite evaluarea acțiunilor.**

Obiectul Contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 31 din 24 noiembrie 2003 prin care SC Grivco SA București a dobândit proprietatea pachetului de acțiuni deținut la SC ICA SA București, îl reprezintă **un număr de 1.034.319 acțiuni** în sumă totală de 3.102.957 mii de lei, reprezentând 100% din valoarea capitalului social subscris al societății.

Relevantă pentru solutionarea cauzei era stabilirea valorii acțiunilor care au făcut obiectul Contractului de vânzare-cumpărare de

201

acțiuni nr. 31 din 24 noiembrie 2003 și nu a activelor SC ICA SA, care nu au legătură cu obiectul cauzei.

În același sens este și adresa din 17.10.2008 prin care s-a înaintat punctul de vedere al ADS, unde se menționează că întreaga procedură a fost legală și că privatizarea a avut în vedere acțiuni și nu active.

Pentru aceste motive, vă solicit să dispuneți, în temeiul art. 421 pct. 1 lit. a), desființarea în parte a Încheierii din data de 30.04.2013 și a Încheierii din data de 09.04.2013, prin care au fost respinse probe concludente și utile, ca fiind netemeinice și nelegale.

5. Greșita încadrare juridică a infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000 cu trimitere la art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002

Prin Rechizitoriu, s-a reținut și că fapta mea de a fi dobândit în nume propriu, în perioada 24.05.2004-14.02.2005, prin două operațiuni succesive de majorare a capitalului social al S.C. „Institutul de Cercetări Alimentare” S.A. București și o operațiune de cesiune de acțiuni, inițial 70,301213%, iar în final 92,40955% din acțiunile acestui emitent, cunoscând că acestea au fost obținute de SC Grivco SA București prin săvârșirea de către reprezentanții legali ai acestei societăți, ai A.D.S. și ai societății comerciale vizate a infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000, ar întruni elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000 cu trimitere la art. 23 lit. c din Legea nr. 656/2002 și referire la art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.

Prin prezentele motive de apel, solicit schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000 cu trimitere la art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 modificată, cu referire la art. 10 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. în infracțiunea de tănuire prevăzută de art. 270 alin. (1) Cod penal cu referire la art. 10 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.pen.

Având în vedere că prin pct. 10 al art. 79 din Legea nr. 187/2012 de punere în aplicare a Codului penal a fost abrogat art. 17 din Legea nr. 78/2000 care prevedea că infracțiunile de spălare a banilor, prevazute in Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea si sanctionarea spalarii banilor, atunci cand banii, bunurile sau alte valori provin din savarsirea unei infractiuni prevazute in sectiunile a 2-a si a 3-a sunt in legatura directa cu infractiunile de coruptie, cu infractiunile asimilate acestora sau cu infractiunile impotriva intereselor financiare ale Comunitatilor Europene (lit. e) solicit înlăturarea acestuia din încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina mea.

De asemenea, subliniez modificarea textului de lege privind infracțiunea de tănuire prin Legea nr. 286/2009 privind Codul penal.

Codul penal actual incriminează la art. 270 infracțiunea de **tănuire** constând în *primirea, dobândirea, transformarea ori înlesnirea valorificării unui bun*, de către o persoană care *fie a cunoscut, fie a prevăzut din împrejurările concrete că acesta provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală*, chiar fără a cunoaște natura acesteia.

Noutatea principală față de vechea reglementare a infracțiunii de tănuire prevăzută de art. 221 C.pen. constă în aceea că s-a îndepărtat condiția esențială constând în *urmărirea obținerii, pentru sine ori pentru altul, a unui folos material*.

302

Or, în aceste condiții textul de lege care reglementează infracțiunea de tănuire devine identic cu textul de lege care reglementează infracțiunea de spălare de bani.

Art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 privind spălarea banilor prevede că *dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri*, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni constituie infracțiunea de spălare a banilor.

Nu există nicio deosebire esențială între cele două texte de lege. Se observă că aceeași faptă este incriminată și de Codul penal la art. 270 și de Legea nr. 656/2002 la art. 29 alin. (1) lit. c.

Literatura de specialitate a subliniat această situație: *„Se poate pune totuși întrebarea, în legătură cu modalitățile de comitere a acestor infracțiuni, în ce măsură textele legale se suprapun sau ce distincții pot fi evidențiate sub acest aspect (...) după cum lesne se poate observa, atât primirea, cât și dobândirea, transformarea, dar și înlesnirea valorificării bunului pot constitui modalități de comitere atât a spălării banilor, cât și a tănuirii”* (P. Munteanu, Câteva elemente de distincție între spălarea de bani, tănuire și favorizare, C.D.P. nr. 1/2008, p. 50).

Analizând diferențele dintre cele două infracțiuni, se remarcă în lucrarea sus menționată că, în vreme ce la tănuire este necesară prezența scopului obținerii unui folos material pentru sine sau pentru altul, la spălarea de bani lipsește această cerință. Or, această condiție esențială a fost suprimată în noul text de lege, astfel că distincția dintre cele două texte incriminatoare nu s-ar mai putea face decât exclusiv prin prisma laturii obiective a infracțiunii, care este aceeași în cazul ambelor incriminări.

Un alt element de diferențiere invocat în doctrină face referire la faptul că, prin infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 din Legea

nr. 656/2002 în primul rând se urmărește spălarea produselor infracțiunilor, doar în al doilea rând și nu în mod obligatoriu, tinzându-se la însușirea și folosirea acestora de către autor, acest scop al spălării nementinându-se în cazul infracțiunii de tănuire (*V. Dabu, Spălarea de bani în noul Cod penal și legislația penală actuală, Dreptul nr. 4/2005, p. 179*).

Necesitatea existenței acestui scop reiese în viziunea acestui autor din interpretarea coroborată a mai multor dispoziții ale legii menționate, astfel, în art. 5 alin. (1) și art. 6 legiuitorul folosește expresia „*operațiunea ce urmează să fie efectuată are ca scop spălarea*”, în art. 7 alin. (4) expresia „*scopul prevenirii și combaterii spălării banilor*”, în art. 8 „*indicii temeinice de spălare*”.

S-a concluzionat că „*vor fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani doar în situația în care fapta este în legătură cu o operațiune de «spălare», cu fenomenul de «spălare de bani». În acest sens, deținerea, dobândirea sau folosirea de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni vor constitui fapte de tănuire, cu excepția cazului în care sunt în legătură cu fenomenul de «spălare de bani»*” (*P. Munteanu, op. cit., p. 50*).

Prin reținerea în sarcina mea a infracțiunii de spălare de bani se nesocotește că, așa cum s-a arătat și în doctrină, „*spălarea banilor apare ca un complex de activități, de metode, de tehnici, prin care valorilor provenite din săvârșirea de infracțiuni grave le este conferită o aparență de legalitate pentru a putea fi puse, ulterior, în circulație fără ca proveniența ilicită a acestora să poată fi descoperită*” (*C. Bogdan, Subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor, R.D.P. nr. 1/2007, p. 73*).

Ca stare de fapt, s-a reținut în sarcina mea spălarea titlurilor de participare ale ICA prin dobândirea lor în nume propriu de către mine

203

– cunoscând proveniența ilicită a acestora. Nu s-a indicat nicio altă faptă din care să rezulte că aş fi încercat să ascund așa-zisa proveniență ilicită a acestora, faptă care să fie în legătură cu o operațiune de «spălare», cu fenomenul de «spălare de bani». Toate operațiunile juridice prin care am dobândit acțiunile ICA au fost legale și pe deplin transparente.

În același sens, s-a exprimat și legiuitorul noului Codul penal, care în Expunerea de motive a Proiectului noului Cod Penal din 25 februarie 2009, arăta că: *“în noua reglementare a infracțiunii de spălare de bani, se subliniază cu claritate distincția dintre infracțiunea de spălare de bani și cea de tănuire prin eliminarea din cuprinsul incriminării a actualei lit. e) a art. 23 din Legea nr. 656/2002 privind prevenirea spălării banilor, care se suprapune cu conținutul infracțiunii de tănuire.”* Chiar dacă s-a renunțat la incriminarea infracțiunii de spălare de bani de către Codul penal în cadrul infracțiunilor contra înfăptuirii justiției, unde a fost introdusă în prezent și infracțiunea de tănuire, raționamentul legiuitorului își păstrează valabilitatea.

În ce privește obiectul juridic special al acestor infracțiuni, din simpla lectură a textelor legale rezultă că existența infracțiunii de spălare a banilor, la fel ca și existența infracțiunii de tănuire, nu este condiționată de producerea unui rezultat anume prevăzut expres de lege, ceea ce înseamnă că privită sub aspectul urmării sale juridice, spălarea banilor, ca și tănuirea, este o infracțiune de pericol, iar nu o infracțiune de leziune. Infracțiunea de spălare a banilor nu produce neapărat o pagubă, ci, ca și tănuirea, ea creează, în principal, o stare de pericol pentru înfăptuirea justiției, prin împiedicarea luării măsurii confiscării sau restabilirea situației anterioare.

Raportat la aceste aspecte și la fapta efectivă ce mi se reproșează, apreciez că încadrarea juridică a acesteia este cea a infracțiunii de tănuire prevăzută de art. 270 alin. (1) C.pen., motiv pentru care, vă solicit să dispuneți, în temeiul art. 386 alin. (1) schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000 cu trimitere la art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 modificată, cu referire la art. 10 alin. 1 lit. a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. **în INFRACTIUNEA DE TĂNUIRE PREVĂZUTĂ DE ART. 270 ALIN. (1) C.PEN. CU REFERIRE LA ART. 10 ALIN. 1 LIT. A DIN LEGEA NR. 78/2000 CU APLICAREA ART. 35 ALIN. 1 C.PEN.**

6. Lipsa laturii subiective în cazul ambelor infracțiuni reținute în sarcina mea

Latura subiectivă ca element al conținutului constitutiv al infracțiunii cuprinde totalitatea condițiilor cerute de lege cu privire la atitudinea conștiinței și voinței infractorului față de faptă și urmările acesteia, **pentru caracterizarea faptei ca infracțiune.**

Cercetarea laturii subiective a infracțiunii se face prin prisma elementelor sale componente. În speță, în cazul celor două infracțiuni pentru care am fost trimis în judecată, elementului subiectiv i se adaugă și scopul ca cerință esențială. **Prin urmare, intenția este calificată prin scop.**

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 29 lit. c din Legea nr. 656/2002, aceasta o constituie intenția directă calificată prin scop care presupune întrunirea cumulativă a următoarelor elemente: cunoașterea că obiectul „spălării” corporal sau

necorporal este produs al infracțiunii principale și motivul, imboldul rezultat din dorința de a folosi bunul produs al infracțiunii, direct sau indirect fără riscul de a fi descoperit. Scopul schimbării sau transferului de bunuri, produs al infracțiunii principale trebuie să fie ascunderea sau disimularea originii ilicite, acest scop putând fi dedus prin circumstanțele de fapt obiective, atât ale producerii bunului cât și ale schimbării sau transferului efectiv al acestuia.

Așa cum rezultă din textul art. 6 din Convenția europeană privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii încheiată la Strasbourg la 8 noiembrie 1990, fapta de spălare a banilor are ca element subiectiv numai intenția („atunci când sunt comise cu intenție”), la care se adaugă condiția ca infractorul să „știe, în momentul dobândirii lor, că acestea constituie produse ale infracțiunii” (art. 6 paragraf 1 lit. c).

Art. 29 alin. (4) din Legea nr. 656/2002 prevedea că “*cunoașterea, intenția* sau *scopul*, ca elemente ale faptelor prevăzute la alin. (1), pot fi deduse din circumstanțele faptice obiective”, înainte de modificarea suferită în urma intrării în vigoare la data de 01 februarie 2014 a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal care prevede la alin. (4): “*cunoașterea* provenienței bunurilor sau *scopul* urmărit poate fi dedusă/dedus din circumstanțele faptice obiective”.

Prin urmare, intenția ca element constitutiv al infracțiunii de spălare de bani nu poate fi dedusă, ci trebuie să rezulte din probele administrate în cauză, probe la care nu se face referire prin hotărârea primei instanțe, acestea fiind inexistente.

Totodată, s-a subliniat în literatura de specialitate că “în cazul art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002, scopul dedus din contextul acestei legi și în mod deosebit al art. 2 și art. 29 alin. 1 lit. c este, în primul rând și

obligatoriu, spălarea produsului infracțiunii și, subsecvent, dar nu obligatoriu, obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos material” (V. Dabu, R. Borza, Infracțiunea de spălare a banilor în lumina noilor acte legislative (II), R.D.P. nr. 2/2008, p. 78), iar motivul îl reprezintă „imboldul rezultat din dorința de a folosi bunul produs al infracțiunii, direct sau indirect, fără riscul de a fi descoperit” (A.A. Dumitrache, Spălarea banilor, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 245).

În cauză lipsește însuși scopul săvârșirii infracțiunii de spălare de bani.

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000 scopul folosirii influenței ori autorității este cel al obținerii pentru sine ori pentru altul de bani.

Intenția ca element constitutiv al infracțiunii de spălare de bani nu poate fi dedusă, ci trebuie să rezulte din probele administrate în cauză, probe la care nu se face referire prin hotărârea primei instanțe, acestea fiind inexistente.

S-a arătat în doctrină că *“dacă atunci când săvârșește fapta, acțiunea care definește elemental material al laturii obiective, subiectul active nu a acționat în scopul anume prevăzut de lege, nu este reaslizată latura subiectivă” (H. Diaconescu, Infracțiunile de corupție și cele asimilate sau în legătură cu acestea, Ed. All. Beck, București, 2004, p. 208).*

Întregul rechizitoriu, însușit în totalitate, de prima instanță este construit în jurul ideii că în calitatea de președinte al unui partid politic, mi-am exercitat influența asupra coinculpaților în realizarea scopului urmărit, de adjudecare a pachetului majoritar de acțiuni al SC ICA SA la un preț derizoriu. De asemenea, deși este absurd să se considere că o persoană poate să prevadă rezultatul faptelor sale la o distanță în timp de 13 ani, se

201

presupune fără vreo bază probatorie, că acestea ar fi avut caracter fraudulos, făcând parte dintr-un mecanism complex, gândit încă din anul 1990.

În realitate, scopul dobândirii acțiunilor ICA a fost cel al dezvoltării cercetării științifice, așa cum o dovedesc toate investițiile făcute în acest sens. Interesul meu a fost acela de a conserva și de a continua activitatea de cercetare științifică a Institutului.

În prezent, societatea privatizată ICA S.A. este cea mai performantă instituție de cercetare în domeniul alimentar, fiind singura companie privată de cercetare în domeniul alimentar, a fost păstrată și dezvoltată activitatea acesteia, alocându-se resurse substanțiale, umane și financiare.

7. Desființarea sentinței apelate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să dispuneți achitarea mea în conformitate cu dispozițiile 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen. raportat la art. 17 alin. 2 C.pr.pen. raportat la dispozițiile art. 16 lit. a C.pr.pen.

7.1. Cu privire la pretinsa infracțiune de folosire a influenței și autorității în scopul obținerii pentru mine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite (art. 13 din Legea nr. 78/2000)

1. Prima instanță arată că *"atât influența cât și autoritatea, definite astfel prin capacitatea persoanei de a avea un impact, o înrâurire de natură a produce o schimbare în conduita celorlalți inculpați rezultă*

din poziția dominantă, de lider al unui partid politic ocupată de subiectul activ al infracțiunii” (p. 86).

Or, simpla exercitare a unei funcții de conducere într-un partid, căruia îi revine un rol important în viața socială și politică, pe care o poate influența și în sens pozitiv, principiul aplicabil fiind cel al prezumției de nevinovăție, nu permite trasarea unor prezumții de culpabilitate în afara unor fapte materiale concrete.

Astfel este de subliniat că *subiectul activ* al infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000 este unul calificat și nu poate avea această calitate decât persoana care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid. Însă, **funcția nu presupune și acțiunea**. S-a arătat, în doctrină, că „prin folosirea influenței se înțelege utilizarea, întrebuințarea capacității persoanei de a schimba o decizie sau hotărâre, datorită funcției pe care o are” (O.A. Sabău-Pop, Corupția și combaterea fenomenului prin mijloace juridice, Ed. Universul Juridic, București, 2011, p. 210), iar influența trebuie să derive „din însăși funcția exercitată și nu din calitățile individuale, personale ale persoanei investite cu funcții de conducere într-un partid” (H. Diaconescu, Infracțiunile de corupție și cele asimilate sau în legătură cu acestea, Ed. All. Beck, București, 2004, p. 208).

Totodată, instanța arată că „probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpații Mencinicopschi Gheorghe, Pantiș Sorin și Sandu Jean Cătălin se aflau în sfera de influență a inculpatului Voiculescu Dan, conferită de funcția de președinte al PUR în condițiile în care coinculpații Mencinicopschi Gheorghe, Pantiș Sorin și Sandu Jean Cătălin aveau calitatea de membri ai aceluiași partid, fiind și recompensați după efectuarea diferitelor operațiuni nelegale, prin asigurarea participării la simpozioane în străinătate

206

și prin menținerea sau desemnarea unor funcții noi, funcții ce erau remunerate” (p. 82).

Or, în speță nu există nicio legătură între presupusa influență exercitată asupra inculpaților Mencinicopschi Gheorghe, Sandu Jean-Cătălin și Pantiș Sorin și funcția de președinte al PUR, așa cum rezultă și din declarațiile inculpaților presupus a fi fost influențați, cu atât mai puțin vreo probă sau măcar un indiciu din care să rezulte că i-aș fi recompensat pe aceștia în vreun fel pentru a acționa în realizarea unui interes personal.

Astfel, inculpatul Pantiș Sorin, director general executiv la SC Grivco SA în 2003, a arătat, prin declarația sa din fața instanței de judecată din data de 08 decembrie 2010, că: *“relația mea cu dl. Dan Voiculescu începe în anul 1983 când eu eram student și domnia sa conferențiar la Academia de Studii Economice. Post 1989, din punct de vedere politic, eu am fost liberal și atât. Nu sunt membru al Partidului Conservator, sunt în continuare liberal (...) Din punct de vedere doctrinar sunt un om de dreapta, dar nu am fost angajat ca membru de partid în cadrul Partidului Conservator, fost Umanist. Orice menționare a numelui meu într-o listă de membri de partid PUR sau PC este greșită”* (dosar ICCJ, vol. II, p. 10-15) și *“eu am fost numai membru PL 1993 și PNL și respective deputat din partea acestor formațiuni politice în 1992-2000 și Ministrul Comunicațiilor din PNL 1996-1999”* (Trib. București, declarația din data de 28.05.2013). Declarațiile acestuia se coroborează cu declarația mea din fața Tribunalului București din data de 28.05.2013: *“din câte cunosc inculpatul Pantiș nu a activat în cadrul PUR”*.

Inculpatul Sandu Jean Cătălin, membru AGA la ICA și director al Direcției juridice a ADS, a declarat la data de 03 noiembrie 2010 (dosar

ICCJ, vol. I, p. 314-317): „am fost membru al Partidului Umanist (ulterior Partidul Conservator) în perioada 2002-2003, până în anul 2006. Nu am suferit nici un fel de influență din partea partidului, a membrilor acestuia cu privire la activitățile profesionale pe care le-am desfășurat. Pentru mine au fost activități paralele care nu s-au întrepătruns în nici un fel și nu mi-au influențat activitatea profesională”.

În același sens este și declarația inculpatului **Mencinicopschi Gheorghe**, director general SC ICA SA, (dosar ICCJ, vol. I, p. 294-297): „prin intermediul profesorului Ovidiu Popescu – fost director general al ICA, l-am cunoscut pe dl. Voiculescu, dar nu ca politician, ci ca eminent economist (...)”, declarație care se coroborează cu declarația martorului **Agapie Toader**, avocat angajat ICA pentru reprezentarea în litigiile aflate pe rolul instanțelor, din data de 17 ianuarie 2011 (f. 177, vol. 4, dosar ICCJ): “pe dl. prof. Voiculescu l-am întâlnit o singură dată, cred că în anul 2000, când mi-a cerut o consultație juridică în legătură cu suspendarea construcției unei clădiri cu mai multe etaje (...) Când am fost solicitat de dl. Voiculescu pentru consultația juridică, cel care m-a recomandat a fost dl. Mencinicopschi. Cele două persoane se adresau una celeilalte cu apelativul domnule profesor și nu aş caracteriza relația ca fiind foarte apropiată”.

Cu privire la *subiectul pasiv* al infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000, s-a arătat în literatura de specialitate că “acesta este partidul (...) în care deține funcția de conducere subiectul activ și a cărui autoritate, prestigiu, credibilitate și forță sunt lezate prin faptele acestuia de folosire a influenței sau autorității sale în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite” (H. Diaconescu, op. cit., p. 207). În cauză nu s-a demonstrat că Partidul Umanist Român, al cărui

președinte sunt, a suferit vreun prejudiciu de pe urma exercitării presupusei influențe asupra altor membri de partid.

S-a mai subliniat în doctrina că *„fapta de folosire a influenței sau autorității nu poate fi realizată decât printr-o acțiune, infracțiunea fiind, așadar, tipic și exclusiv comisivă. Folosirea impune necesarmente acțiunea”* (H. Diaconescu, op. cit., p. 208). Or, în speță nu este descrisă nicio acțiune concretă din partea mea.

În acest sens, pentru întărirea concluziilor potrivit cărora mi-aș fi folosit influența asupra unor inculpați din prezentul dosar, instanța arată, fără nici un temei, în repetate rânduri că *“aspectul că inculpatul în calitatea de președinte al unui partid politic, și-a exercitat influența asupra coinculpaților în realizarea scopului urmărit, de adjudecare a pachetului majoritar de acțiuni al SC ICA SA la un preț derizoriu rezultă (...) și din aspectul recompensării inculpaților, fie prin asigurarea participării la simpozioane, prin desemnarea și menținerea în diferite funcții atât pe linie de partid cât și funcții de decizie în Consiliul de Administrație al societății noi înființate, precum și în funcții de decizie în cadrul ADS”*.

Dimpotrivă, toate declarațiile inculpaților și ale martorilor contrazic afirmațiile primei instanțe.

Am afirmat în mod categoric în fața instanței de judecată, la data de 8 decembrie 2010, (dosar ICCJ, vol. II, p. 14-15): *„că nu am purtat discuții în legătură cu privatizarea Institutului de Cercetări Alimentare și că nu am purtat discuții în legătură cu niciuna din persoanele inculpate în procesul privatizării ICA și ca nu am purtat discuții în legătură cu niciuna din persoanele implicate în cauză. Eu personal nu m-am implicat în procesul privatizării ICA (...) Nu a existat nicio legătură cu vreun membru PUR legată de această privatizare”*.

Declarația mea este susținută, în primul rând, de declarațiile inculpatilor presupus a fi fost influențați, Mencinicopschi Gheorghe, Sandu-Jean Cătălin și Pantîș Sorin, din care reiese că nu am exercitat nicio influență asupra lor cu privire la procesul de privatizare a SC ICA SA. A se vedea, în acest sens:

- declarația **inculpatului Pantîș Sorin**, director general executiv la SC Grivco SA în 2003, din data de 09 decembrie 2010 (dosar ICCJ, vol. II, p. 10-13) *„Personal nu am fost influențat de nimeni cu atât mai puțin din sfera politicii, pentru că susțin că sunt o persoană independentă; activitatea umană a relației student-profesor excede presupuselor relații politice ce mi se impută”*;

-declarația **inculpatului Sandu Jean Cătălin**, membru AGA la ICA și director al Direcției juridice a ADS, din data de 03 noiembrie 2010 (dosar ICCJ, vol. I, p. 314-317): *„nu am suferit nici un fel de influențe, presiuni din partea nimănui în cadrul procedurii pe care am desfășurat-o. (...) Soția mea a lucrat la Bioprod în perioada 1997, 1998 până în 2004, 2005. Nu mi-a spus niciodată că ar avea o relație de prietenie sau mai apropiată cu vreuna din persoanele implicate în această cauză. Niciodată nu am primit din partea soției mele vreo sugestie, recomandare în legătură cu posibila numire a vreunei persoane în vreo funcție în instituțiile în care eram implicat (ADS și SC ICA)”* și declarația din timpul urmăririi penale, din data de 29.01.2008 (dosar u.p., vol. VI, p. 231-245): *„deciziile mele legate de privatizarea Institutului de Cercetări Alimentare S.A. București au fost luate fără nicio influență politică, în baza prevederilor legale în vigoare (...) Nu s-au făcut asupra mea nici un fel de presiuni pentru a iniția sau urgenta procesul de privatizare al societății în cauză (...) Nu s-au exercitat și nu am exercitat astfel de presiuni. De altfel, nu am fost consultat*

20

în legătură cu această decizie fiind în concediul legal de odihnă” și declarația din timpul urmăririi penale, din data de 03.11.2008 (dosar u.p., vol. VI, p. 249-252): „nu îmi amintesc să mă fi consultat cu cineva referitor la propunerea de menținere în funcția de director general al lui Mencinicopschi Gheorghe”, iar cu privire la propunerea de numire a membrilor CA ai SC ICA SA a arătat că „am făcut propunerea mea în calitate mea de reprezentant în AGA către Direcția de specialitate (...) Precizez faptul că am făcut propunerea în cauză din proprie inițiativă și fără a mă consulta cu nimeni”;

-declarația **inculpatului Mencinicopschi Gheorghe**, director general SC ICA SA, (dosar ICCJ, vol. I, p. 294-297): „dintre inculpații alături de care sunt trimis în judecată, arăt că îi cunosc pe domnii Băciu și Sin pe care îi apreciez ca specialiști și împreună cu care dețin relații profesionale. Ulterior, prin intermediul profesorului Ovidiu Popescu – fost director general al ICA, l-am cunoscut pe dl. Voiculescu, dar nu ca politician, ci ca eminent economist (...) De semnarea mea ca director la SC Bioprod și la ICA nu are nici un fel de legătură cu dl. Dan Voiculescu. Susțin că desemnarea mea ca director la Bioprod a fost susținută de prof. Ovidiu Popescu. La ICA funcția de director am ocupat-o în urma unui concurs. Nu am avut cu dl. Voiculescu discuții de afaceri, nefiind un afacerist. Dl. Voiculescu nu a exercitat asupra mea nici un fel de presiuni care să se materializeze în avantaje pentru SC Griveco. Interesul meu a fost acela de a conserva activitatea de cercetare științifică, de aceea am prevăzut condiții speciale pentru competitorii care urmau să liciteze pentru cumpărarea bunurilor patrimoniale ale institutului, condiție, de altfel, cerută chiar de lege. Dl. Dan Voiculescu nu m-a determinat să solicit realizarea acestor condiții – cod CAEN 7310 (...) Nu am beneficiat niciodată de sponsorizări

*din partea dl. Voiculescu sau a firmelor domniei sale pentru a-mi desfășura propria activitate științifică” și declarația din faza de urmărire penală, din data de 23.01.2008, (dosar u.p., vol. V, p. 413-427), în răspunsurile date întrebărilor procurorului, arătat că: **niciodată, nici eu și nici membrii familiei mele, nu am beneficiat de astfel de sponsorizări nici de la Grivco SA și nici din altă parte (...)** Nu s-au făcut nici un fel de presiuni asupra mea pentru a aproba încheierea contractului de superficie și nici nu am avut vreun fel de avantaj material sau profesional din această operațiune (...) Nu s-au făcut niciun fel de presiuni asupra mea pentru a aproba majorarea de capital în aceste condiții (...) Nu am avut nicio înțelegere cu vreunul din reprezentanții Grivco S.A. București pentru a participa la licitație cu oferte trucate (...) Nu am fost recompensat în nici un mod de reprezentanții Grivco S.A. pentru retragerea mea de la licitație (...).*

Totodată, aceste declarații se coroborează cu toate celelalte declarații ale inculpaților audiați în cauză:

-declarația inculpatei Ene Vica, cenzor la ICA, din data de 08 decembrie 2010 (dosar ICCJ, vol. II, p. 9): *“în timpul desfășurării activității mele în calitate de cenzor nu am primit nicio influență, nicio sugestie în legătură cu modul în care trebuie să-mi îndeplinesc atribuțiile de serviciu. Susțin același lucru și în legătură cu ceilalți membri ai comisiei de cenzori, experții contabili Petre și Marinescu (...) Cu dl. Voiculescu Dan am avut relații strict profesionale legate de calitatea mea de director economic și general pentru perioada de 6 luni pe care am deținut-o la S.C. Bioprod S.A.”;*

-declarația inculpatului Domnișoru Gheorghe Marian, expert ADS, din data de 3 noiembrie 2010 (dosar ICCJ, vol. I, p. 318-319): *”arăt că în*

cazul privatizării ICA am procedat exclusiv după lege și după normele interne care prevedeau procedura de privatizare. Dosarul privatizării ICA mi-a fost repartizat spre soluționare de către Directorul Direcției Privatizare și Concesionare, dl. Săvulescu Vlad. Cu această ocazie, dl. Săvulescu nu mi-a făcut nicio recomandare cu privire la modalitatea de lucru, nicio sugestie în legătură cu procedura pe care urma să o deruleze, nu mi-a sugerat, nu a pronunțat numele vreunei persoane interesate de această privatizare (...) Nu cunosc nimic în legătură cu superficialia instituită în favoarea Grivco. Nu cunosc persoana niciunui inculpat din acest dosar” și declarația din timpul urmăririi penale, din data de 24.01.2008, (dosar u.p., vol. V, p. 286-296), prin care inculpatul răspunzând la întrebarea procurorului dacă s-au făcut vreun fel de presiuni asupra sa pentru a iniția procesul de privatizare, a arătat că „nu s-au făcut nici un fel de presiuni asupra mea pentru urgentarea Notei. Ulterior repartizării lucrării nimeni din cadrul instituției sau din afara ei, nu s-a interesat de stadiul și modalitatea întocmirii notei în cauză. Am întocmit respectiva Notă singur și fără a mă consulta sau a fi influențat de nimeni (...) Personal, asupra mea nu s-au exercitat niciun fel de presiuni, toate deciziile fiind luate exclusiv în cadrul comisiei”. Totodată, a arătat că nu a beneficiat în mod direct sau indirect de activele SC ICA SA București;

-declarația inculpatului Săvulescu Vlad Nicolae, director al Direcției Privatizare-Concesionare până în iunie 2005 și, respectiv, consilier al Directorului General al ADS, din data de 03 noiembrie 2010, (dosar ICCJ, vol. I, p. 320-322): „în cadrul privatizării SC ICA București nu am suferit vreo influență, ingerință din partea nimănui și răspunzând expres la întrebarea pusă de apărătorul ales, nici din partea dl. Voiculescu” și declarația din timpul urmăririi penale, din data de

14.02.2008, (dosar u.p., vol. VI, p. 317-331) *“declanșarea procedurii s-a făcut prin înaintarea de către societate a dosarului de privatizare pe care eu i l-am repartizat expertului ce avea societatea în portofoliu pentru întocmirea notei de privatizare. Nu s-au făcut nici un fel de presiuni asupra mea pentru a urgenta procedura. Ulterior repartizării lucrării nimeni din cadrul instituției sau din afara ei, nu s-a interesat de stadiul sau modalitatea întocmirii notei în cauză”*. La întrebarea procurorului, dacă a avut vreo implicare în desemnarea membrilor comisiei de licitație pentru vânzarea acțiunilor SC ICA SA, a arătat că *„eu am propus, fără niciun fel de ingerințe, componența comisiei”*;

-declarația inculpatului Pop Flavius Adrian, director general A.V.A.S., din data de 3 noiembrie 2010, (dosar ICCJ, vol. I, p. 323-324): *„nu am avut nici un fel de contact cu vreunul din reprezentanții Grivco și nici nu l-am cunoscut pe dl. Voiculescu vreodată”* și declarația din timpul urmăririi penale din data de 11.03.2008, (dosar u.p., vol. VI, p. 110-118) întrebat fiind dacă s-au exercitat asupra sa vreun fel de presiuni pentru a semna dosarul de prezentare al societății ICA SA, a declarat că *„nu s-au exercitat astfel de presiuni asupra mea”*;

-declarația inculpatului Petre Alexandru, cenzor în cadrul SC ICA SA, din data de 3 noiembrie 2010, (dosar ICCJ, vol. I, p. 325-326): *„asupra mea nu s-au efectuat presiuni în legătură cu semnarea documentelor din dosarul de privatizare”* și declarația din timpul urmăririi penale, din data de 24.01.2008: (dosar u.p., vol. VI, p. 62-68) *“nu s-au făcut nici un fel de presiuni asupra mea pentru a semna cele trei documente”*;

-declarația inculpatului Marinescu Grigore, cenzor la SC ICA SA București în perioada mai 2002-2007, (dosar ICCJ, vol. I, p. 327-328): *„niciunul dintre inculpați nu a făcut ingerință asupra mea cu privire la*

modul în care mi-am îndeplinit atribuțiile. Totodată, nimeni din conducerea institutului sau a grupului de firme Grivco nu a exercitat asupra mea presiuni în legătură cu un anumit comportament profesional, ca și cenzor” și în faza urmăririi penale, din data de 24.01.2008, (dosar u.p., vol. V, p. 364-370): „nu s-au făcut niciun fel de presiuni asupra mea pentru a semna aceste documente”;

-declarația inculpatului Popa Corneliu, director ADS în anul 2002, din data de 5 octombrie 2010, (dosar ICCJ, vol. I, p. 302-304): „nu îl cunosc pe dl. Dan Voiculescu și în procesul de privatizare la care m-am referit nu am primit solicitări, sugestii din partea acestuia sau a vreunui reprezentant al acestuia” și declarația din timpul urmăririi penale din data de 30.01.2008 (vol. VI dosar u.p.), prin care, răspunzând la întrebarea procurorului dacă s-au exercitat presiuni asupra sa pentru a nu decide suspendarea procedurii de privatizare sau pentru a soluționa favorabil contestația depusă de reprezentanții Grivco S.A., a arătat că: „nu s-au exercitat astfel de presiuni asupra mea. Decizia am luat-o după ce m-am consultat cu una din consilierile mele”.

În același timp și declarațiile tuturor martorilor audiați în cauză infirmă concluziile instanței, potrivit căroră „activitatea infracțională complexă a inculpaților, care îndeplineau funcții importante în cadrul ICA și ADS, desfășurată cu încălcarea dispozițiilor legale și a regulamentelor de ordine interioară relevă că aceasta nu a fost declanșată urmare unor decizii individuale, independente de activitatea inculpatului Voiculescu” (p. 87-88).

De asemenea, mi s-a mai reproșat și transformarea institutului în societate comercială pe acțiuni, includerea lui în portofoliul Agenției Domeniilor Statului și numirea în calitate de cenzori și membri AGA și CA a unor persoane aflate în sfera mea de influență.

În primul rând, toți membrii consiliului de administrație al ADS au arătat că nu s-a exercitat niciun fel de influență asupra lor și toate deciziile cu privire la procesul de privatizare al SC ICA SA au fost luate în cunoștință de cauză:

-declarația martorului Ștefan Niculae, membru al consiliului de administrație al ADS, din data de 5 octombrie 2011 (dosar ICCJ, vol. III, p. 119-120): „personal, în calitate mea de membru al consiliului de administrație, nu am suferit nicio influență în legătură cu conduita pe care urma să o adopt față de privatizarea SC ICA București. Nici de la ceilalți membri ai consiliului de administrație nu am aflat să fi existat presiuni, ingerințe, influențe”;

-declarația martorului Vișan Bogdan Daniel, membru în consiliul de administrație al ADS, din data de 28 septembrie 2011 (dosar ICCJ, vol. III, p. 89-90): „asupra mea nu s-a făcut nici un fel de intervenție, solicitare, sugestie în legătură cu modul în care să-mi exercit mandatul de membru al consiliului de administrație în legătură cu privatizarea ICA” și declarația din timpul urmăririi penale, din data de 23 ianuarie 2008, (dosar u.p. vol. VI, p. 462-467): “nu s-au făcut asupra mea niciun fel de presiuni în sensul de a iniția procedura de privatizare, acest lucru nefiind de competența Consiliului de administrație din care făceam parte (...) Precizez că am examinat personal Nota de privatizare a SC ICA SA București și nu am constatat nici un aspect de ilegalitate. Nu s-au exercitat asupra mea nici un fel de presiuni pentru a aproba respectiva notă, votul meu de aprobare fiind dat în cunoștință de cauză după examinarea documentației”;

Declarația martorului Ștefan Nicolae, din data de 11 februarie 2008, membru în consiliul de administrație al ADS, (dosar u.p., vol. VI, p. 415-420): „nu s-au făcut asupra mea nici un fel de presiuni în sensul de a iniția

procedura de privatizare (...) Precizez că am examinat personal Nota de privatizare a ICA SA București și nu am constatat nici un aspect de ilegalitate. Nu s-au exercitat asupra mea niciun fel de presiuni pentru a aproba respectiva notă, votul meu de aprobare fiind dat în cunoștință de cauză după examinarea documentației”;

-declarația martorului Cîlea Ion, membru în consiliul de administrație al ADS, din data de 23 mai 2011, (dosar ICCJ, vol. III, p. 302-304): „*Toți membrii consiliului de administrație au fost de acord, votul fiind unanim. Asupra mea nu s-au exercitat nici un fel de presiuni în legătură cu modalitatea în care urma să votez”;*

-declarația martorului Creineanu Gheorghe, membru în consiliul de administrație al ADS în perioada 2002-2005, din data de 08 aprilie 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 276-277): „*Asupra mea nu s-a efectuat nicio ingerință, nu s-a exprimat nicio rugămintă, solicitare cu privire la modul în care să se pronunțe consiliul de administrație asupra notei de privatizare”*, aspect relevat și prin declarația din faza de urmărire penală din data de 22 ianuarie 2008, (dosar u.p. vol. V, p. 223-227): „*nu s-au exercitat asupra mea niciun fel de presiuni pentru a aproba respectiva notă, votul meu de aprobare fiind dat în cunoștință de cauză după examinarea documentației”;*

-declarația martorei Dobre Ecaterina, membru în consiliul de administrație al ADS, din data de 23 mai 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 305-306): a arătat că pentru votul ca societatea ICA S.A. să fie privatizată prin metoda licitației cu strigare “*nu s-a discutat niciodată cu nimeni cu mine și nu au fost niciun fel de presiuni, sugestii din nicio parte”;*

-declarația martorului Ciobanu Florin, membru în consiliul de administrație al ADS în perioada 2002-2003, din data de 23 mai 2011,

(dosar ICCJ, vol. II, p. 310-311): *„nu am fost contactat și nu am purtat cu nimeni nicio discuție legată de privatizarea ICA sa București (...) La momentul la care am votat, toate lucrurile îmi erau cunoscute și clare, așa încât votul asupra privatizării ICA l-am dat în deplină cunoștință de cauză”* și declarația din timpul urmăririi penale din data de 10.03.2008: *„personal, asupra mea nu s-au exercitat nici un fel de presiuni pentru a iniția sau urgenta procedura de privatizare a societății în cauză (...) în cazul Notei de vânzare a acțiunilor deținute de ADS la ICA SA București, am constatat că cele trei condiții fuseseră îndeplinite, motiv pentru care am aprobat nota în cunoștință de cauză. Personal, asupra mea, nu s-au exercitat nici un fel de presiuni pentru a aproba respectiva Notă”* (dosar u.p., vol. V, p. 167-173);

-declarația martorului Arsenescu Ion, membru în consiliul de administrație al ADS în anul 2002, din data de 8 aprilie 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 274-275), care a arătat că examinarea notei de privatizare ICA București s-a încadrat într-un mod standard de lucru al consiliului de administrație și că: *„asupra mea, nu s-a efectuat nici un fel de ingerință, solicitare, în legătură cu modul în care trebuia să mă pronunț asupra modului de privatizare, nici atunci, nici în alte împrejurări. Nici nu am auzit alte discuții în acest sens”* aspect relevat și prin declarația din faza de urmărire penală din data de 22.01.2008, (dosar u.p., vol. V, p. 107-111): *„nu s-au exercitat asupra mea niciun fel de presiuni pentru a aproba respectiva notă, votul meu de aprobare fiind dat în cunoștință de cauză după examinarea documentației”*;

-declarația martorului Stroia Alexandru Lucian, membru în consiliul de administrație al ADS, din data de 21.01.2008 (dosar. u.p., vol. IV, p. 143-145): *„nu a încercat niciodată, nimeni, să-mi influențeze votul”*.

3/2

În același sens sunt și toate celelalte declarații de martori administrate în cauză, de care instanța nu ține cont la soluționarea dosarului:

-declarația martorului Cliza Marta Claudia, consilier al directorului general ADS, din data de 28 septembrie 2011 (dosar ICCJ, vol. III, p. 86-87): *„am îndeplinit și funcția de președinte al Comisiei de soluționare a contestațiilor care se depuneau în legătură cu activitatea ADS. În această calitate am luat cunoștință și de contestația formulată de Grivco SA București cu privire la suspendarea licitației publice cu strigare organizată de ADS pentru vânzarea pachetului de acțiuni deținut de ICA (...) Afirm că nu a existat nicio solicitare, nicio sugestie care să mi se fi făcut în legătură cu modul de soluționare a a cestei contestații. Nici pe ceilalți membri ai comisiei nu i-am auzit discutând despre această chestiune într-un mod care să-mi atragă atenția”* aspect relevat și prin declarația din faza de urmărire penală din data de 17.09.2007, (dosar u.p., vol. IV, p. 68-69): *„personal, asupra mea, nu s-au exercitat asupra mea niciun fel de presiuni pentru a soluționa favorabil contestația Grivco S.A. (...) ca practică curentă înainte de a ne pronunța discutam cu directorul general Popa Corneliu însă niciodată acesta nu mi-a impus o soluție. Nu am avut discuții pe această temă cu alteineva din conducerea sau cu reprezentanții Grivco S.A.”;*

-declarația martorului Vereanu Valeriu, evaluator imobiliar, din data de 28 septembrie 2011 (dosar ICCJ, vol. III, p. 89-90): *„în timpul anchetei DNA am avut o discuție cu un comisar care mi-a spus «că se caută argumente în defavoarea unei persoane din acest dosar». Mi s-a spus și numele, respectiv, Dan Voiculescu”.*

-declarația martorului Funieru Nicoale Dan, contabil-șef SC ICA SA, din data de 17 ianuarie 2011 (dosar ICCJ, vol. IV, p. 185-186): *„nu mi*

s-a cerut, nu mi s-a sugerat, nu am fost influențat în nici un fel în legătură cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu și nici în conținutul declarațiilor pe care le-am dat și pe care le mențin. Din punctul meu de vedere tot ce am semnat era corect, corespunzător realității și nu mi-am făcut nici un fel de probleme în legătură cu discuțiile care au apărut asupra modului în care s-a privatizat ICA, a fost evaluat patrimoniul acesteia”;

- declarația martorului Mihai Lazăr din data de 29 august 2013, acționar GRIVCO SA, președinte al Consiliului de Administrație și reprezentant al GRIVCO SA în Adunarea Generală a ICA SA: *« precizez că nu s-au exercitat influențe în activitatea pe care am desfășurat-o pe linia afacerilor și am obținut aprobările necesare în activitatea desfășurată de AGA ». Cu privire la procesul de privatizare a Institutului de Cercetări Alimentare, acesta a arătat că inițiativa preluării ICA SA, a aparținut Adunării generale a societății Grivco SA, fără nicio legătură cu persoana mea: “SC GRIVCO SA a urmarit anunturile de privatizare și întrucât societatea era interesată de activitatea de cercetare in domeniul alimentatiei, am prezentat AGA această posibilitate de a participa la privatizarea ICA SA. S-a întâlnit AGA și astfel s-a hotărât participarea SC Grivco SA la licitație, hotărârea fiind semnată de acționari”.*

- declarația martorei Constanda Elena Sorina, din fața instanței de judecată din data de 27.06.2013, acționar Grivco SA: *“nu am avut nicio discuție cu inculpatul Voiculescu Dan și nu am fost influențată de acesta în luarea deciziilor în cadrul AGA în cele două ședințe extraordinare din anul 2003. Fiind prezent în ședințele AGA inculpatul Voiculescu a fost de acord cu achiziționarea caietului de sarcini pentru privatizarea ICA SA. Anterior acestui moment nu am mai purtat discuții cu*

215

inculpatul Voiculescu și nici cu alte persoane care lucrau în cadrul SC ICA SA, referitoare la privatizarea societății ICA SA”.

Prima instanță răstălmăcește declarația martorului Mihai Lazăr, precum și a martorei Constanda Elena Sorina, arătând în mod neîntemeiat că martorii sus-numiți “precizează că la ședințele AGA ale SC Griveco SA, în care s-au discutat aspecte referitoare la achiziționarea caietului de sarcini pentru privatizarea SC ICA SA și în care s-a desemnat conform Hotărârii A.G.A. , în calitate de reprezentat al SC Griveco SA, inculpatul Pantis Sorin, a fost prezent și inculpatul Voiculescu Dan care și-a exprimat acordul cu privire la Hotărârea A.G.A. referitoare la participarea SC Griveco SA la privatizarea SC ICA SA. Prin urmare, declarațiile martorilor relevă implicarea inculpatului Voiculescu Dan în toate hotărârile importante ale SC Griveco SA referitoare la implicarea acesteia în procesul de privatizare” (p. 100).

Dimpotrivă, din aceste declarații reiese lipsa mea de implicare în luarea deciziilor de către AGA a SC Griveco SA și deplina putere a consiliului de administrație de a lua decizii, fără să fie necesară o manifestare de voință din partea mea. Așa cum arată martorul Lazăr Mihai: “la momentul întrunirii AGA a fost prezent la SC Griveco Sa și inculpatul Voiculescu care a luat la cunoștință de hotărârea adoptată de consiliul de administrați, fiind de acord cu această hotărâre. În calitate de președinte al Consiliului de Administrație aveam puteri largi, astfel că hotărârea cu privire la participarea SC Griveco SA la privatizarea SC ICA se putea lua numai la nivelul consiliului, fără să fie nevoie de acordul sau voința inculpatului Voiculescu. Întrucât era vorba de o acțiune de privatizare mai complexă am hotărât să convocăm AGA. Am hotărât de comun acord să participăm la licitație, adică toți membrii AGA, fiind prezent și inculpatul Voiculescu.

Inculpatul Voiculescu a fost de acord să mergem mai departe, dacă noi considerăm că așa e bine".

-declarația martorului **Câciu Adrian**, șef serviciu control ADS, din data de 7 februarie 2011 (dosar ICCJ, vol. II, p. 210-213): „în legătură cu întocmirea notei de constatare din august 2003, în legătură cu conținutul acesteia arăt în mod expres că asupra mea nu s-a exercitat niciun fel de presiune, nu am avut nici un fel de influență din partea vreunei persoane din cadrul ADS ori din afara acestuia” și declarația din timpul urmăririi penale, din data de 21 ianuarie 2008: ”personal, asupra mea, nu s-au exercitat nici un fel de presiuni”;

-declarația martorului **Aposteanu Constantin Marius**, șef serviciu privatizare în cadrul ADS, din data de 7 februarie 2011 (dosar ICCJ, vol. II, p. 213-214): „am constatat că privatizarea ICA s-a făcut în conformitate cu dispozițiile legale în materie (...) Asupra mea nu s-a exercitat nici un fel de influență în legătură cu privatizarea ICA”;

-declarația martorei **Băjan Alina Daniela**, consilier juridic în cadrul ADS, din data de 7 februarie 2011 (dosar ICCJ, vol. II, p. 215-216): „îmi amintesc că în anul 2003, am soluționat o contestație legată de privatizarea ICA București SA, SC Grivco contesta măsurile comisiei de suspendare a procedurii privatizării. Noi, membrii comisiei am respins contestația formulată de Grivco ca fiind nefondată și am menținut soluția dată de comisia de privatizare (...) În legătură cu modul de soluționare a contestației arăt că asupra mea nu s-au exercitat nici un fel de influențe de către nimeni; de altfel, nici pe colegii mei de comisie nu i-am auzit discutând în acest sens vreodată. Comisia acționa independent de orice structură ierarhică din ADS” și declarația din faza de urmărire penală, din data de 17.09.2007, (dosar u.p., vol. IV, p. 41-42): “toți membrii comisiei am

214

decis respingerea contestației depuse de Grivco SA (...) Personal, asupra mea, nu s-au exercitat nici un fel de presiuni pentru a soluționa în mod favorabil contestația în cauză. Nu am avut discuții cu nimeni din conducerea ADS sau cu reprezentanții Grivco”:

-declarația **martorei Dinicuțu Florina**, șef serviciu contencios în cadrul Direcției juridice al ADS, din data de 7 februarie 2011 (dosar ICCJ, vol. II, p. 216-217): *„nici asupra mea, nici asupra colegilor mei nu s-a efectuat nici un fel de ingerințe, nu s-au exercitat nici un fel de influențe cu privire la desfășurarea licitației, stabilirea prețului sau câștigătorului”* și declarația din timpul urmăririi penale (dosar u.p., vol. IV, p. 76-78): *„personal, asupra mea, nu s-au exercitat nici un fel de presiuni, toate deciziile fiind luate exclusiv în cadrul comisiei. Nimeni din conducerea ADS nu s-a interesat altfel decât profesional, de modul în care s-a derulat licitația”;*

-declarația **martorei Mihai Cătălina Mariana**, expert în cadrul Direcției privatizare la ADS, din data de 7 martie 2011 (dosar ICCJ, vol. II, p. 244-245): *„asupra mea nu s-au efectuat presiuni în legătură cu desfășurarea licitației; nu am auzit pe vreun membru al comisiei de licitație care să facă afirmații în sensul existenței vreunor presiuni în legătură cu desfășurarea licitației”* și declarația din timpul urmăririi penale din data 27.09.2007 (dosar u.p., vol. IV, p. 104-106): *personal, asupra mea nu s-au exercitat nici un fel de presiuni, toate deciziile fiind luate exclusiv în cadrul comisiei”;*

-declarația **martorului Onițiu Adrian**, director în cadrul SC Topcard SRL, din data de 7 martie 2011 (dosar ICCJ, vol. II, p. 244-245): *„în anul 2002 am fost contactat din partea ICA de către directorul administrativ dl. Udrea. Am încheiat un contract prin care mă obligam să întocmesc*

*documentația tehnică necesară acordării titlului de proprietate (...) Nu știam că ICA urmează să fie privatizată. Asupra mea nu s-a exercitat nici un fel de influență din partea vreunei persoane în legătură cu modul în care am efectuat documentația tehnică”. În timpul urmăririi penale a fost întrebat de către procuror dacă s-au exercitat asupra sa presiuni pentru a denatura rezultatele evaluării, acesta arătând că “*nu s-au exercitat asupra mea niciun fel de presiuni în acest sens*” (declarația din data de 18.09.2007, dosar u.p., vol. IV, p. 118-119);*

-declarația **martorei Safta Mihaela**, cenzor ICA SA București în anul 2004, din data de 21 decembrie 2007, răspunzând întrebării procurorului dacă s-au exercitat vreun fel de presiuni asupra ei pentru a aproba formularul de calcul a activului net contabil, a arătat că: *„nu s-au exercitat astfel de presiuni asupra mea”* (dosar u.p., vol. VI, p. 193-197), precizări reiterate și prin declarația din data de 11.03.2007 (dosar u.p., vol. VI, p. 198-202);

-declarația **martorului Iordache Daniel Constantin** din data de 07 februarie 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 218-220): *„în anul 2002, în calitate de șef al laboratorului biotehnologic din cadrul institutului am fost desemnat să fac parte dintr-o comisie pentru întocmirea documentației pentru atestarea titlului de proprietate asupra terenului (...) relațiile mele cu toți membrii comisiei au fost strict profesionale. Asupra mea nu s-au exercitat niciodată nici un fel de influențe de nicio natură pentru maniera în care să-mi îndeplinesc atribuțiile de serviciu”*;

-declarația **martorei Dobre Ecaterina** din data de 23 mai 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 305-306): *„rețin că societatea înregistra un volum impresionant de pierderi și avea datorii mari. Pentru toate aceste argumente mi-am dat votul ca societatea să fie privatizată prin metoda licitației publice*

cu strigare. Pentru acest vot (...) nu s-a discutat niciodată de nimeni cu mine și nu au fost nici un fel de presiuni, sugestii din nicio parte”.

Din toate aceste probe rezultă inexistența faptei pentru care am fost condamnat. În sens contrar, însă, prima instanță reține că “deși inculpatul a negat orice implicare a sa în procesul de privatizare, în actele încheiate anterior privatizării, declarând că nu i-a influențat în nici un fel pe inculpați, în exercitarea funcțiilor pe care le-au îndeplinit, din probele administrate în cauză respectiv, din declarațiile date de coinculpați, rezultă **contrariul**” (p. 92).

Declarațiile la care face prima instanță referire sunt declarațiile coinculpaților Baciuc C-tin, Popa Corneliu și Sin Gheorghe, din care instanța trage concluzia că doream “cu orice pret” privatizarea ICA în favoarea Grivco.

Instanța invocă **declarațiile inculpatului Sin Gheorghe** din data de **11.02.2008 și data de 21.12.2007**, de la urmărire penală, ignorând declarația acestuia de la 05 octombrie 2010 din fața instanței de judecată în care arată că „nu am avut discuții cu dl. Mencinicopschi înaintea declanșării demersurilor de reorganizare comercială dar am purtat o astfel de discuție ulterior, așa cum de altfel este și consemnat în declarația dată la procuror la 21.12.2007. Deși în discuție s-a pomenit despre firma Grivco ca fiind cea care asigură finanțarea necesară desfășurării în condiții optime a activității, numele lui Dan Voiculescu nu a fost pomenit între mine și dl. Mencinicopschi”.

Totodată, instanța invocă și declarația **inculpatului Popa Corneliu**, care la data de 30.01.2008, răspunzând întrebărilor procurorului (întrebarea nr. 34), a declarat că a fost „indus în eroare cu bună-știință de către Sandu Jean Cătălin și Săvulescu Vlad care erau membri ai partidului conservator

și au favorizat în mod evident interesele Grivco și ale lui Dan Voiculescu. Mă bazez când spun asta și pe evoluția ulterioară a celor doi care au obținut funcții administrative importante ca membri ai Partidului Conservator”.

În fața instanței de judecată acesta a revenit asupra declarațiilor sale, arătând că menține declarațiile date în fața procurorului, cu excepția răspunsului dat la întrebarea 34 (declarația din 30.01.2008): „RĂSPUNSUL CONSEMNAȚ MI-A FOST INDUS DE CĂTRE PROCURORUL ANCHETATOR ÎN URMĂTOARELE CONDIȚII: EU ERAM AUDIAT FĂRĂ A FI ASISTAT DE AVOCAT (...) IAR DL. PROCUROR MI-A ARĂȚAT PE ECRANUL CALCULATORULUI, FRAGMENTE DIN AȘA-ZISELE DECLARAȚII ALE DL. SANDU JEAN ȘI DL. POP FLAVIUS, DIN CARE REZULTĂ CĂ ACEȘTIA AU FĂCUT ANUMITE ACUZE LA ADRESA MEA SPUNÂNDU-MI-SE CĂ AR FI PĂCAT SĂ SUPT CONSECINȚELE AFIRMAȚIILOR CELOR DOI (...) REITEREZ SUSȚINEREA CĂ RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA NR. 34 MI-A FOST INDUS, INSUFLAT DE PROCURORUL ANCHETATOR”.

De asemenea, acesta a declarat la data de 5 octombrie 2010, (dosar ICCJ, vol. I, p. 302-304) că: „nu îl cunosc pe dl. Dan Voiculescu și în procesul de privatizare la care m-am referit nu am primit solicitări, sugestii din partea acestuia sau a vreunui reprezentant al acestuia”.

O altă declarație pe care își întemeiază prima instanță soluția este declarația inculpatului Baciuc Constantin din timpul urmăririi penale din data de 21.12.2007, care a arătat că: „de la colegi de-ai mei din minister am aflat că Mencinicopschi Gheorghe ar fi un apropiat al celor de la firma Grivco care i-ar fi finanțat dese participări ale sale la congrese internaționale de specialitate. Nu pot oferi însă alte detalii (...)”.

211

Prin declarația din fața instanței de judecată, din data de 5 octombrie 2010 (dosar ICCJ, vol. I, p. 298-299) acesta *”în legătură cu afirmația din cuprinsul declarației date la procuror la 11.02.2008 cum că aş fi avut o discuție cu dl. Mencinicopschi referitor la avantajele pe care institutul urma să le aibă din partea GRIVCO S.A. București* **ARĂT CĂ NU-MI MENȚIN ACESTE AFIRMAȚII, ELE FIINDU-MI SUGERATE DE PROCUROR, SUSTIN CĂ NUMELE SC GRIVCO BUCUREȘTI A FOST PRONUNȚAT DE PROCUROR, IAR NU DE MINE”**.

Subliniez totodată și declarațiile inculpatului Mencinicopschi Gheorghe: *”nu am beneficiat niciodată de sponsorizări din partea dl. Voiculescu sau a firmelor domniei sale pentru a-mi desfășura propria activitate științifică”* și declarația din faza de urmărire penală, din data de 23.01.2008, (dosar u.p., vol. V, p. 413-427)”, în răspunsurile date întrebărilor procurorului, a arătat că: *niciodată, nici eu și nici membrii familiei mele, nu am beneficiat de astfel de sponsorizări nici de la Grivco SA și nici din altă parte (...)* declarația **inculpatului Mencinicopschi Gheorghe**, director general SC ICA SA, (dosar ICCJ, vol. I, p. 294-297).

În concluzie, susținerile instanței potrivit căroră *„din probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpații Mencinicopschi Gheorghe, Pantiş Sorin și Sandu Jean Cătălin se aflau în sfera de influență a inculpatului Voiculescu Dan, conferită de funcția de președinte al PUR în condițiile în care coinculpații Mencinicopschi Gheorghe, Pantiş Sorin și Sandu Jean Cătălin aveau calitatea de membri ai aceluiași partid, fiind și recompensați după efectuarea diferitelor operațiuni nelegale, prin asigurarea participării la simpozioane în străinătate și prin menținerea sau desemnarea unor funcții noi, funcții ce erau remunerate”* sunt nefondate și nu se întemeiază pe probe din coroborarea căroră să rezulte cele constatate.

2. Instanța analizează și activitatea premergătoare privatizării, la filele 88-91, preluând din Rechizitoriul întocmit de DNA la data de 03.12.2008, mai multe aspecte ce vizează așa-zisa mea activitate infracțională derulată în perioada 1991-2005, aspecte fără vreo relevanță juridică sub aspectul încadrării juridice a faptelor ce mi se reproșează (p. 6-9 din rechizitoriu).

Astfel, instanța enumeră o serie de operațiuni comerciale legale, obținerea unor autorizații de construcție legale etc., ca fiind etape ale activităților infracționale desfășurate de inculpații din acest dosar, afirmații care nu au nici un suport probator.

Pe de altă parte, ele nu au nicio relevanță juridică sub aspectul încadrării juridice a faptelor ce mi se reproșează, care sunt plasate în timp într-un alt interval, respectiv în 31.05.2002-24.11.2003 și în 24.05.2004-14.02.2005.

Operațiunile descrise referitoare la obținerea de către SC GRIVCO SA a drepturilor de a construi noi spații de birouri pe terenurile institutului și de a exploata în interes propriu construcțiile deținute de acesta s-au desfășurat în perioada anilor 1991-1999, iar contractele de vânzare-cumpărare încheiate între SC BIOPROD SA București și GRIVCO SA la care se face referire au fost încheiate în anul 1999 (contractele nr. 174 din data de 15.06.1999 și nr. 249 din 30.06.1999). **Aceste operațiuni s-au desfășurat cu respectarea dispozițiilor legale și nu au fost contestate** în nici un fel de părțile implicate sau presupus a fi fost afectate.

Se invocă, de exemplu, fără temei, și constituirea ilegală în favoarea GRIVCO SA a unui drept de suprafață asupra terenurilor institutului pe care erau construite imobilele achiziționate de la BIOPROD SA, ce ar fi avut ca urmare „*scăderea atractivității la privatizarea acestora și îndepărtarea unor*

317

potențiali investitori în condițiile în care folosința terenului în cauză era cedată unei terțe firme pe o durată nelimitată” (p. 91).

Nici în legătură cu constituirea acestui drept de superficție asupra terenurilor institutului pe care erau construite imobilele achiziționate de la BIOPROD SA în favoarea GRIVCO SA nu se probează vreo faptă penală și nici vreo legătură cu persoana mea. Se susține, fără temei, că mi-aș fi exercitat influența pentru constituirea acestui drept de superficție, constituire care a avut ca efect îndepărtarea unor potențiali investitori și crearea unui prejudiciu în patrimoniul SC ICA SA, deși constituirea dreptului de superficție nu a fost contestată de niciuna din părțile pretins a fi fost lezate.

Susținerile instanței sunt **simple prezumții**. Odată cu achiziția construcțiilor edificate pe terenurile SC ICA SA de la BIOPROD SA, **dobândirea unui drept de folosință asupra terenurilor este un fapt juridic de natură civilă firesc**. Dreptul de superficție este rezultatul dezmembrării dreptului de proprietate asupra terenurilor și, în forma sa deplină, al suprapunerii acestui drept cu dreptul de proprietate asupra construcțiilor, iar contractul având ca obiect înstrăinarea dreptului de superficție poate fi atât cu titlu oneros, cât și cu titlu gratuit. Așadar, nu există niciun temei de fapt sau de drept pentru a se pretinde ilegalitatea constituirii dreptului de superficție în favoarea Griveco SA, și nici crearea unui prejudiciu în patrimoniul SC ICA SA în condițiile plății unei redevențe de 3USD/mp/anual.

Mai mult, toate aceste aspecte preluate din rechizitoriu de către instanța de judecată nu fac obiectul sesizării instanței.

Potrivit art. 317 vechiul Cod pr.pen. (lege în vigoare la momentul trimiterii în judecată), *”Judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată*

*în actul de sesizare a instanței, iar în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care se referă extinderea”. Corespondentul acestui text de lege în Noul Cod pr.pen. este reprezentat de art. 371, care menține aceleași dispoziții, după cum urmează ”*Judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței*”.*

Prin urmare, în lumina dispozițiilor mai sus evocate, **judecata se mărginește la fapta și persoana arătate în rechizitoriu, rigurozitatea dispozițiilor legale privind obiectul judecării impunând instanței să se pronunțe strict cu privire la faptele care au fost precis determinate în rechizitoriu și cu privire la care s-a menționat expres trimiterea la judecată a inculpatului.**

3. În esență, prima instanța reține în sarcina mea adjudecarea la un preț derizoriu a pachetului de acțiuni ICA S.A., în **condiții netransparente, discriminatorii și subevaluate:**

a. **NETRANSPARENTE: nepublicarea anuntului privind intenția de vânzare a pachetului de acțiuni în M. Of. Partea a IV-a (art. 10 Legea 268/2001)**

Este contrară realității și nesuținută de probe afirmația în sensul nepublicării prealabile de către ADS a anunțului privind intenția de vânzare a pachetului de acțiuni al ICA, așa cum rezultă din declarațiile inculpaților administrate în cauză.

Deosebit de edificatoare în acest sens sunt declarațiile inculpatului Popa Corneliu, director ADS în anul 2002, din fața instanței de judecată, din data de 05 octombrie 2010 (dosar ICCJ, vol. I, p. 302-304), prin care a

213

arătat că: „nota de privatizare s-a publicat într-un ziar cu acoperire națională. Alegerea ziarului nu era atributul meu, aveam un contract cu o firmă de publicitate și aceasta a desemnat ziarul în care s-a făcut publicarea anunțului. Nu cunosc care erau criteriile firmei de publicitate, aceasta fiind competența lor exclusivă. ADS avea chiar cu firma de publicitate un contract valoric și probabil în funcție de prețurile practicate pe piață, se făcea desemnarea ziarului în care urma să apară anunțul. În acest caz a fost vorba de ziarul Independentul. Nota de privatizare cuprindea o mențiune referitoare la publicarea în Monitorul Oficial. Corpul de control al ADS-ului mi-a semnalat neîndeplinirea acestei condiții a publicării în Monitorul Oficial după ce procedura de privatizare era începută. S-a propus de către corpul de control suspendarea licitației pentru îndeplinirea acestei proceduri. S-a dat anunț în Monitorul Oficial, anunț care este eliptic din punct de vedere al conținutului în sensul că societatea în cauză urmează să se privatizeze, dar acest anunț este un pas premergător etapei de privatizare (...) După îndeplinirea formalităților arătate, Sandu Jean Cătălin mi-a spus că se poate trece la următorul pas, ceea ce s-a și întâmplat, respectiv licitația publică cu strigare. După ținerea licitației nu au existat contestații, astfel că s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni” și din data de 7 martie 2011 (dosar ICCJ, vol. I): „în anul 2002 ADS pe care o conduceam la acel moment a organizat o licitație pentru desemnarea firmei care să demareze procedura de publicitate în cazul privatizărilor sau concesiunilor. Era o obligație legală să facem aceste anunțuri publicitare. Câștigătorul licitației a fost firma SC Focus Advertising SA București (...) La contract a existat o anexă de ziare care era prezentată de ofertant, iar nu impusă de ADS”

Prin urmare, intenția de vânzare a pachetului de acțiuni al ICA a fost publicată de către ADS într-un ziar de circulație națională, iar viciul nepublicării inițiale în Monitorul Oficial a fost acoperit prin publicarea ulterioară, cu consecința suspendării procedurii de privatizare până la îndeplinirea tuturor formalităților prevăzute de dispozițiile legale aplicabile în materie.

Cu privire la aceste aspecte sunt relevante și următoarele declarații:

- declarația **inculpatului Pantiş Sorin**, director general executiv la SC Grivco SA în 2003, din fața instanței de judecată din data de 08 decembrie 2010: *„Cursul licitației a fost oprit în momentul în care s-a invocat chestiunea nepublicării în Monitorul Oficial. Documentele de participare la licitația cu strigare se desfășuraseră în acel moment și imediat s-a sistat procesul de licitație. Am considerat incorectă invocarea neîndeplinirii procedurii publicității întrucât în opinia mea era un fapt notoriu că ICA se va privatiza; nota de fundamentare a hotărârii de guvern în acest sens era semnată de toți miniștrii. Am luat decizia de a deschide o acțiune în justiție împotriva ADS din cauza sistării licitației cu strigare. Astfel că reluarea procesului am apreciat-o ca fiind o decizie legală și înțeleaptă. Debitele ICA creșteau în așa fel încât orice lună de întârziere a procesului de privatizare putea fi fatală”;*

- declarația **inculpatului Sandu Jean Cătălin**, membru AGA la ICA și director al Direcției juridice a ADS, din data de 03 noiembrie 2010 (dosar ICCJ, vol. I, p. 314-317): *“apreciez că s-a respectat transparența procedurii întrucât ziarul în care s-a făcut anunțul de privatizare era suficient de cunoscut și în cadrul lui se publicaseră și alte anunțuri de privatizare de la alte instituții publice implicate în privatizare cum ar fi cazul S.C. Electroputere Craiova S.A.”;*

219

- declarația **inculpatului Săvulescu Vlad Nicolae**, director al Direcției Privatizare-Concesionare până în iunie 2005 și, respectiv, consilier al Directorului General al ADS, din data de 03 noiembrie 2010, (dosar ICCJ, vol. I, p. 320-322): *„din punctul meu de vedere publicarea în Monitorul Oficial este o chestiune formală și care nu afectează în nici un mod transparența procesului de privatizare, având în vedere că anunțurile se publică în Partea a IV-a a monitorului, secție cu destinație și interes limitate, și care nu conținea nici un fel de informații asupra obiectului vânzării. În aprecierea mea transparența procesului de privatizare este dată de publicarea în presă și afișarea la sediul ADS”*.

Precizez că niciun investitor interesat nu a realizat vreun demers pentru a participa la procedura de vânzare a ICA SA, nu a contestat actele de licitație și nu a realizat alt demers juridic pentru realizarea intereselor sale, chiar după ce subiectul a devenit unul de dezbatere națională ori chiar după publicarea realizată în Monitorul Oficial.

b. DISCRIMINATORII: condiții discriminatorii incluse în caietul de sarcini pentru achiziția pachetului de acțiuni ICA SA – codul CAEN

Am depus la dosarul cauzei un set de **înscrisuri** obținute de pe serviciul RECOM – ON LINE, având valoare de mijloace de probă în sensul art. 89 C.pr.pen., care relevă că la acea data ar fi existat un număr de peste 150 de societăți comerciale (numai în București) care aveau inclus în obiectul de activitate codul CAEN 7310 – cercetare-dezvoltare în științe fizice și naturale.

Pentru a proba lipsa de temeinicie a afirmațiilor din rechizitoriu și a dovedi lipsa caracterului discriminatoriu a acestei condiții, în cadrul cererii de probe, am solicitat efectuarea unei **adrese către Oficiul Național al Registrului Comerțului pentru ca acesta să comunice** lista completă a societăților comerciale cu sediul în București, care în intervalul 01.01.2002 și 31.12.2003 erau în funcțiune și aveau cuprins în obiectul de activitate codul CAEN 7310 – cercetare-dezvoltare în științe fizice și naturale, cerere care a fost respinsă. Instanța a respins această probă prin Încheierea din data de 30.04.2013 nu ca neconcludentă, ci ca inutilă, ceea ce îndreptățește concluzia că **instanța de fond a acceptat înscrisurile depuse ca mijloace de probă din care rezultă situația de fapt invocată de mine în apărare.**

Precizez că nici în timpul urmăririi penale o astfel de verificare nu a fost realizată de DNA, deși ar fi fost concludentă și utilă.

De altfel, dorința ICA SA ca activitatea de cercetare să fie continuată de noul acționar este firească și benefică pentru economie în ansamblu. Dovada este faptul că ICA este astăzi unul dintre cele mai importante institute de cercetare cu capital privat care funcționează la standarde europene. **Dimpotrivă, includerea în caietul de sarcini a condiției ca societatea ce urma să achiziționeze pachetul de acțiuni ICA SA să aibă inclus în obiectul de activitate codul CAEN 7310 – cercetare-dezvoltare în științe fizice și naturale, face dovada intenției reale a continuării activității de cercetare a Institutului.**

În acest sens, invoc **declarația inculpatului Pantiș Sorin din data de 28.05.2013: “apreciez că introducerea codurilor CAEN era necesară având obiectul de activitate a institutului care trebuia continuată după privatizare” și declarația mea din aceeași dată: “consider că a fost introdus în mod corect codul CAEN pentru că în mod corect s-a urmărit să rămână în**

continuare o activitate de cercetare și ca patrimoniul SC ICA SA să nu rămână pradă vânzătorilor de clădiri”.

c. SUBEVALUARE: Nereevaluarea administrativă a patrimoniului în condițiile prevăzute de lege și evaluarea pachetului de acțiuni pe baza unui raport de evaluare simplificat

Instanța de judecată mai reține că adjudecarea pachetului de acțiuni ICA S.A. s-a făcut la un preț derizoriu a (în condițiile în care reprezentanții societății ar fi trebuit să procedeze la evaluarea pachetului de acțiuni ICA în baza unui raport de evaluare de piață – art. 71 HG nr. 577/2002): *“probele dovedesc intentia inculpatului calificat prin scop – adjudecarea pachetului de acțiuni la un preț derizoriu, rezultând din subevaluarea vadita și cu intenție de către ceilalți inculpați - adjudecarea de către Grivco, principala firmă din Grupul Industrial V, demonstrează ca Voiculescu Dan a cunoscut cu certitudine ca pachetul de acțiuni a fost subevaluat intenționat de coinculpați, pe care, de altfel, i-a influențat în acest sens”.*

Mijloacele de probă pe care își fondează prima instanță concluziile sunt: raportul evaluator întocmit de expert Papasteri Mihai și Raportul de constatare tehnico-științifică, *“de unde rezultă că reprezentanții ADS cu reprezentanții societății au stabilit cu intenție o valoare mai mică a pachetului de acțiuni, decât cea reală”.*

Așa cum am arătat, la pct. 3 al motivelor de apel, în contextul noilor dispoziții ale Codului de procedură penală, solicit instanței de apel, în temeiul art. 102 alin. (2) raportat la art. 172 alin. (12) C.pr.pen., potrivit căruia *“după finalizarea raportului de constatare (...) când concluziile*

raportului de constatare sunt contestate, se dispune efectuarea unei expertize”, excluderea celor două rapoarte din procesul penal.

De asemenea, critic sentința primei instanțe întrucât aceasta nu a avut în vedere mijloacele de probă administrate în cauză, în special declarații de martori și Raportul de expertiză contabilă judiciară din data de 28.05.2012.

Din declarațiile inculpaților și martorilor audiați în cauză și din Adresa oficială a ADS nr. 51474/16.10.2008 însoțită de MADR, rezultă că **licitația în urma căreia Grivco SA a adjudecat pachetul de acțiuni al SC ICA SA s-a desfășurat în condiții de legalitate:**

- declarația martorului Ioan Marian din data de 14.11.2011, din fața ICCJ, director la Direcția Privatizare Concesionare și Servicii, 2005-2011 (f. 297 dosar instanță vol. III): *“examinând aceste documente prin prisma competențelor mele profesionale și a experienței pe care o am în domeniu, consider că privatizarea ICA București s-a făcut în mod legal, cu respectarea dispozițiilor etapelor procedural, începând cu solicitarea documentelor de la societate pentru întocmirea dosarului de prezentare și a notelor interne pentru începerea licitației până la semnarea contractului. Există o anumită procedură în limitele căreia s-a desfășurat orice activitate legată de privatizarea societăților comerciale, procedură care a fost și este aprobată de consiliul de administrație al ADS. Privatizarea ICA nu a ieșit în niciun fel din șablonul acestei proceduri”.*

-declarația inculpatului Domnișoru Gheorghe Marian, expert ADS, din data de 3 noiembrie 2010 (dosar ICCJ, vol. I, p. 318-319): *„în legătură cu procedura de privatizare urmată în cazul ICA, arăt că această procedură standard a fost folosită și în alte 40 de cazuri de privatizare care s-au desfășurat în perioada 2002-2004”* și declarația inculpatului Domnișoru

Gheorghe Marian din timpul urmăririi penale, din data de 24.01.2008, (dosar u.p. vol. V, p. 286-296): *„licitația s-a desfășurat cu respectarea întocmai a normelor în domeniu. Nu am remarcat pe parcursul derulării ei vreun aspect de natură să îmi creeze suspiciunea că participanții la licitație s-ar fi înțeles să participe cu oferte trucate”*. Inculpatul a fost reaudiat în data de 13.02.2008, când a arătat că *“întregul caiet de sarcini a fost făcut în conformitate cu procedura internă”*.

- declarația **martorei Dinicuțu Florina** în timpul urmăririi penale, din data de 18.09.2007, (dosar u.p., vol. IV, p. 76-78): *„licitația s-a derulat fără incidente. Nu am remarcat pe parcursul derulării procedurilor aspecte de natură să îmi creeze suspiciunea vreunei înțelegeri frauduloase între participanții la licitație”*.

- declarația **martorei Mihai Cătălina Mariana** din timpul urmăririi penale din data 27.09.2007 (dosar u.p., vol. IV, p. 104-106): *“licitația s-a derulat fără incidente. Nu am remarcat pe parcursul derulării procedurilor aspecte de natură să îmi creeze suspiciunea vreunei înțelegeri frauduloase între participanții la licitație”*.

Totodată, prin **Raportul de expertiză contabilă judiciară** din data de **28.05.2012**, dispus de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Încheierea din data de 24.10.2011, s-a concluzionat că activele corporale de natura terenurilor ale SC ICA SA au fost reflectate actualizat în balanța contabilă din 30 aprilie 2003 la valoarea de 1.498.131 mii lei, obținută pe baza unui raport de evaluare efectuat potrivit dispozițiilor legale.

De asemenea, s-a constatat că valoarea reală a unei acțiuni era de 2.932,21 lei, echivalentul a 0,0794 Euro la cursul oficial de schimb comunicat de BNR de 36.952 lei/Euro, la 30.04.2003, față de 3.000 lei valoarea nominală, echivalentul a 0,0812 Euro la cursul oficial de

schimb comunicat de BNR de 36, 952 lei/Euro, luat în calculul intenția de vânzare a pachetului de acțiuni al ICA, nefiind vorba, prin urmare, de o subevaluare a acțiunilor SC ICA SA.

În faza cercetării judecătorești, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Încheierea din data de 24.10.2011, a dispus efectuarea unei expertize contabile judiciare, care a răspuns următoarelor două obiective:

1. dacă activele corporale ale SC ICA SA au fost reflectate actualizat în bilanțul contabil din 31 decembrie 2002 și în balanța contabilă din 30 aprilie 2003;

2. care era metoda legală de determinare a prețului de ofertă (raport de evaluare simplificat ori raport de evaluare de piață).

Raportul de expertiză contabilă judiciară din data de 28.05.2012 întocmit de expertul contabil judiciar Harabagiu Dănuț, desemnat de ICCJ, s-a concluzionat că:

1. activele corporale de natura terenurilor ale SC ICA SA au fost reflectate actualizat în balanța contabilă din 30 aprilie 2003 la valoarea de 1.498.131 mii lei, obținută pe baza unui raport de evaluare efectuat potrivit dispozițiilor legale. S-a arătat că potrivit dispozițiilor legale, data intrării în patrimoniu a acestor active (terenuri) la valoarea justă, constituie data ultimei actualizări, în baza valorii determinată prin raportul de evaluare;

S-a arătat că, în speță, a fost efectuat un calcul în baza datelor financiar-contabile furnizate de balanța de verificare încheiată la data de 30.04.2003 și în conformitate cu Instrucțiunile emise de Ministerul Privatizării (M. Of. nr. 222 din 17.06.1998). Expertiza a procedat la stabilirea valorii reale a unei acțiuni pe baza activului net contabil înregistrat la 30.04.2003, concluzionând că: valoarea reală a unei acțiuni era de 2.932,21 lei, echivalentul a 0,0794 Euro la cursul oficial de schimb

32

comunicat de BNR de 36.952 lei/Euro, la 30.04.2003, față de 3.000 lei valoarea nominală, echivalentul a 0,0812 Euro la cursul oficial de schimb comunicat de BNR de 36, 952 lei/Euro, luat în calculul ofertei de privatizare de către ADS.

2. având în vedere cadrul legislativ, precum și activul net contabilă din 31 decembrie 2002, mai mic decât 1/3 din activul total determinat pe baza bilanțului contabil din decembrie 2002 rezultă că **metoda legală de determinare este raportul de evaluare simplificat.**

Expertul contabil a arătat că raportat la valoarea capitalului social, activului net și a dispozițiilor legale, se justifică decizia Consiliului de Administrație al Agenției Domeniilor Statului de întocmire a unui raport de evaluare simplificat în procedura de privatizare a societății comerciale Institutul de Cercetări Alimentare SA București.

În acord cu acest din urmă aspect constatat prin expertiza contabilă judiciară, au declarat și martorii audiați în cauză:

Declarația martorei Mihai Cătălina Mariana, expert în cadrul Direcției privatizare la ADS, din data de 7 martie 2011 (dosar ICCJ, vol. II, p. 244-245): „din experiența mea arăt că s-a procedat în același mod, respectiv folosindu-se metoda de evaluare simplificată și în cazul privatizării a altor 20-30 de societăți comerciale” și din timpul urmăririi penale din data 12.02.2008 (dosar u.p., vol. IV, p. 104-106): “în opinia mea un raport de evaluare simplificat poate să stabilească un preț de pornire a licitației cât mai apropiat de valoarea de piață în condițiile în care activul net contabil (activele imobilizate ale societății din care se scad datoriile) este unul pozitiv și depășește activele imobilizate ale societății (terenurile și construcțiile)”.

Declarația **martorei Petrescu Maria**, directorul Direcției Economice în cadrul ADS în perioada 2002-septembrie 2010, din data de 12 februarie 2008, *“în mod normal, prin orice metodă de evaluare, deci inclusiv prin cea a întocmirii unui raport de evaluare simplificat trebuie să se urmărească stabilirea unei valori a acțiunilor cât mai apropiată de cea de piață”* (dosar u.p., vol. IV, p. 127-130).

Declarația **martorei Dobre Ecaterina**, membru în consiliul de administrație al ADS, din data de 23 mai 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 305-306): *“la fel ca în cazul celorlalte societăți în care era indicată ca metodă de evaluare raportul simplificat, s-a arătat că erau îndeplinite toate condițiile legale, respective activul net contabil era mai mic decât o treime din activul contabil total, capitalul social era sub 4 miliarde lei, iar indicele de inflație pe ultimii 3 ani anteriori anului în care se efectua privatizarea nu depășea sută la sută Mai rețin că societatea înregistra un volum impresionant de pierderi. Pentru toate aceste argument mi-am dat votul ca societatea să fie privatizată prin metoda licitației cu strigare”*.

Declarația **martorului Creineanu Gheorghe**, membru în consiliul de administrație al ADS în perioada 2002-2005, din data de 08 aprilie 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 276-277): *„problematika privatizării societății s-a examinat și dezbătut conform procedurii standard aprobată prin regulament (...) Din situația financiară prezentată, activul contabil net la sfârșitul anului 2002 și 30 aprilie 2003 rezulta că, în acest caz, capitalul social era sub 4 mld. lei, iar activul net era mai mic decât 1/3 din activul total. S-a propus să se facă un raport de evaluare simplificat care determină prețul acțiunii”*.

Declarația **martorului Cîlea Ion**, membru în consiliul de administrație al ADS, din data de 23 mai 2011, (dosar ICCJ, vol. III, p. 302-

304): „am remarcat faptul că Institutul avea o situație greă, înregistrând pierderi de peste 17 mld. lei vechi. După ce am verificat materialele prezentate, eu am apreciat că se respectă prevederile legale din Hotărârea 626/2001 și Legea nr. 577/2002. Evaluarea s-a făcut prin raport de evaluare simplificată pentru că Institutul avea un capital social de sub 4 miliarde de lei, cerință prevăzută de art. 49 din H.G. 626/2001 (...) am considerat că procedura propusă și acceptată de Consiliul de administrație a fost în acord cu dispozițiile legale în vigoare la acel moment și la care am făcut referire. Toți membrii consiliului de administrație au fost de acord, votul fiind unanim”.

Declarația **martorului Arsenescu Ion**, membru în consiliul de administrație al ADS în anul 2002, din data de 8 aprilie 2011, (dosar ICCJ, vol. II, p. 274-275): „îmi mențin opinia exprimată în sensul că în cauza privatizării institutului (...) s-au aplicat dispozițiile legale în vigoare la acel moment, interpretarea acestora fiind făcută în mod legal și întemeiat de către ADS (...) În legătură cu modul de calcul al valorii pachetului de acțiuni al ICA arăt că unitatea avea un capital social de sub 4 mld lei (ROL) și nu deținea un teren agricol, iar activul net contabil era mai mic cu 1/3 decât valoarea activului total; în aceste condiții, unitatea se încadra pentru privatizarea pe baza unui raport de evaluare simplificată, așa cum s-a și procedat”.

Declarația **martorului Vișan Bogdan Daniel**, din data de 23 ianuarie 2008, membru în consiliul de administrație al ADS, (dosar u.p. vol. VI, p. 462-467): „modul de calcul al valorii pachetului de acțiuni al ICA SA București s-a făcut, în opinia mea, cu respectarea tuturor dispozițiilor legale în domeniu în vigoare la acea dată, respectiv HG 626/2001 (art. 49) și HG 577/2002 (art. 74) referitoare la condițiile de întocmire a unui raport de

evaluare simplificat". În același sens este și Declarația **martorului Ștefan Nicolae**, din data de 11 februarie 2008, membru în consiliul de administrație al ADS, (dosar u.p. vol. VI, p. 415-420).

Tot în faza cercetării judecătorești, prin Încheierea din data de 24.10.2011 și, respectiv, 31.10.2011, s-a dispus și efectuarea unei **expertize tehnice judiciare în specialitatea proprietăți imobiliare**, având ca obiectiv: determinarea valorii de piață a clădirilor și terenurilor deținute de SC ICA SA la momentul privatizării, având în vedere și destinațiile economice ale acestora. Apreciez că **Raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit la data de 29.05.2012 de expertul Belașcu Emil care a răspuns obiectivului privind determinarea valorii de piață a clădirilor și terenurilor deținute de SC ICA SA la momentul privatizării nu poate fi folosit în cauză deoarece nu satisface exigențele prev. de art. 67 alin. 2 C.pr.pen. privind concludența și utilitatea probei**, întrucât obiectul Contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 31 din 24 noiembrie 2003 prin care SC Grivco SA București a dobândit proprietatea pachetului de acțiuni deținut la SC ICA SA București, îl reprezintă **un număr de 1.034.319 acțiuni** în sumă totală de 3.102.957 mii de lei, reprezentând 100% din valoarea capitalului social subscris al societății.

Relevantă pentru soluționarea cauzei este stabilirea **valorii acțiunilor care au făcut obiectul Contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 31 din 24 noiembrie 2003 și nu a activelor SC ICA SA, constatată așa cum am arătat prin Raportul de expertiză contabilă judiciară din data de 28.05.2012.**

Acțiunile fac parte din capitalul social al societății și fac parte din categoria titlurilor de credit, iar activele din patrimoniul societății cuprind bunurile aduse ca aport în societate și cele dobândite în cursul activității

societății. Noțiunea de patrimoniu al societății este distinctă de cea de capital social. Patrimoniul societății îl constituie totalitatea drepturilor și obligațiilor cu valoare economică aparținând societății, în timp ce patrimoniul social cuprinde activul social și pasivul social, iar expertiza încuviințată și efectuată în cauză a avut ca obiect activele SC ICA SA.

Între capitalul social și patrimoniul societății există deosebiri fundamentale. Astfel, în timp ce *capitalul social* este expresia valorică a aporturilor asociaților, *patrimoniul societății* este o universalitate juridică, în care sunt cuprinse toate drepturile și obligațiile, precum și bunurile societății.

De altfel, cu privire la acest raport de expertiză tehnică judiciară întocmit la data de 29.05.2012 de expertul Belașcu Emil, **expertul tehnic judiciar în specialitatea evaluarea proprietății imobiliare, Potârniche Mircea, expert parte încuviințat de instanță, pentru a sublinia viciile evaluării făcute, a formulat următoarele concluzii:**

- admite ipoteze de calcul neconforme realității și obiectivului expertizei;
- utilizează proceduri nerecomandate de standardele de evaluare pentru evaluarea clădirilor aflate în patrimoniul SC ICA SA;
- evaluează terenul în baza unor date incomplete și neverificabile;
- evaluează în ansamblu proprietatea imobiliară prin metoda capitalizării venitului net, utilizând date de piață neconforme realității la data evaluării.

Totodată, la determinarea valorii de piață a clădirilor și terenurilor deținute de SC ICA SA la momentul privatizării nu se are în vedere metoda legală de determinare a prețului de ofertă, care este raportul de evaluare simplificat, așa cum s-a arătat prin expertiza contabilă efectuată în cauză.

În concluzie, instanța în mod nelegal a avut în vedere concluziile Raportului de expertiză tehnică judiciară întocmit la data de 29.05.2012, deoarece nu satisface exigențele prev. de art. 67 alin. 2 C.pr.pen. în vigoare la acea dată, privind concludența și utilitatea probei.

ÎN CONSECINȚĂ, SOLUȚIA PRIMEI INSTANȚE SE ÎNTEMEIAZĂ, ÎN EXCLUSIVITATE, PE SIMPLE SUPOZIȚII, PE PRESUPUNERI ȘI PE INTERPRETĂRI SUBIECTIVE, CARE NU CONSTITUIE PROBE NICI DIRECTE ȘI NICI INDIRECTE.

Dimpotrivă, din probele administrate rezultă că procedura privatizării a fost legală, a fost transparent și nediscriminatorie și, esențial, a fost realizată în aceeași manieră în care au fost realizate toate privatizările de la nivelul Agenției Domeniilor Statului.

Pentru toate aceste motive, solicit achitarea mea în conformitate cu dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen. raportat la art. 17 alin. 2 lit. a C.pr.pen raportat la dispozițiile art. 16 lit. a C.pr.pen.

7.2. Cu privire la pretinsa infracțiune de spălare de bani (art. 17 lit. e din Legea nr. 78/2000 cu trimitere la art. 29 lit. c din Legea nr. 656/2002 și referire la art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.)

Preluând acuzațiile din rechizitoriu, instanța reține în sarcina mea că *„urmarind dobandirea in nume propriu a titlurilor de participare ale ICA SA, desi Grivco dispunea de resursele financiare necesare pentru plata asumata prin contractual de privatizare a datoriilor restante, Voiculescu Dan a împrumutat societatea (in caz de nerambursare conversia creantei in actiuni prin majorarea capitalului social)”*.

AM

S-a reținut în sarcina mea, că, în perioada 25.05.2004-14.02.2005. în realizarea aceleiași rezoluții infraționale, prin două operațiuni succesive de majorare a capitalului social al SC I.C.A. SA București și o operațiune de cesiune de acțiuni, inițial 70,301213 % iar în final 92% din acțiunile acestui emitent, inculpatul a dobândit în nume propriu titlurile de participare ale SC ICA SA, cunoscând că acestea au fost obținute de SC "Grivco" SA București prin săvârșirea de către reprezentanții legali ai acestei societăți, ai A.D.S. și ai societății comerciale vizate a infraționii prev. de art. 10 lit a din Legea nr. 78/2000 (p. 70 din sentință).

Operațiunile de majorare a capitalului social al ICA SA invocate de instanță sunt operațiuni comerciale legale, iar afirmația potrivit căreia ar fi cunoscut că titlurile de participare ale SC ICA SA au fost obținute de SC Grivco SA prin săvârșirea unor infrațiuni este o simplă speculație, preluată de către prima instanță din actul de sesizare, fără să fie susținută de vreo faptă materială concretă.

Astfel se reține că la data de 26.02.2004, deși Grivco SA dispunea de resursele financiare necesare pentru plata datoriilor restante ale SC ICA SA, asumată prin contractul de privatizare, a încheiat un Contract de împrumut cu mine, prin care a împrumutat suma de 17.000.000.000 ROL, cu o dobândă anuală de 20% și termen de rambursare 30.04.2004, contract în care s-a menționat explicit **posibilitatea ca în caz de nerambursare să se solicite conversia creanței în acțiuni prin majorarea capitalului social. Dată fiind nerambursarea creditului la data scadenței, prin Hotărârea AGEA a SC ICA SA București din data de 26.05.2004 s-a hotărât majorarea capitalului social prin încorporarea creanței deținute de mine și emisiunea unui număr suplimentar de acțiuni**, operațiuni în urma cărora am devenit acționar majoritar cu o cotă de

participare la capitalul social de 70,30213%. Ulterior, în urma încheierii cu Grivco SA a Contractului de cesiune de acțiuni din data de 04.10.2004, prin care contra sumei de 2.400.000.000 lei mi-au fost cesionate 800.000 de acțiuni ale SC ICA SA, nivelul participației mele a crescut la 80,062227%, iar ca urmare a unei majorări de capital social al SC ICA SA, la data de 14.02.2005, cu suma de 40.000.000.000 ROL la care am subscris exclusiv, nivelul participației a crescut la 92,40955%, **toate aceste operațiuni fiind legale, plățile fiind făcute din conturi bancare legal constituite.**

Pentru existența infracțiunii de spălare a banilor, se cere să existe o activitate de dobândire a unor bunuri a căror origine să fie ilicită, iar autorul infracțiunii să aibă reprezentarea subiectivă a provenienței ilicite a acestora. Or, atâta timp cât în cauză nu a fost probat faptul că acțiunile SC ICA SA deținute de Grivco SA provin din săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 10 din Legea nr. 78/2000, și cu atât mai mult nici faptul că eu la momentul dobândirii lor cunoșteam acest fapt, infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 reținută în sarcina mea **nu poate exista.**

Starea de fapt preluată de instanța de judecată din rechizitoriu este **descrișă în mod tendențios**, relevantă sub acest aspect fiind declarația inculpatului **Pantiș Sorin** din data de 08 decembrie 2010 (dosar ICCJ, vol. II, p. 10-15), prin care acesta a arătat că: *„în legătură cu mărirea de capital social, opinia mea este că era obligatoriu ca aceasta să se facă. Eu ca director general am și cerut această mărire de capital, pe care am considerat-o benefică firmei, în locul unui împrumut. În rechizitoriu se sustine că SC Grivco avea sumele necesare, dar acest lucru nu este adevărat, nici nu s-au verificat conturile firmei, dar mai mult decât atât, SC Grivco nici nu avea voie să folosească aceste sume, în acest scop,*

h26

pentru că nu le avea prevăzute ca atare, în buget. Dacă mărirea de capital s-ar fi făcut la SC Griveco, acționarii minoritari ar fi fost diminuați, diluați. Soluția corectă era ca dl. Voiculescu să facă infuzia de capital direct în societatea ICA. S-a dovedit astfel buna-credință a lui Griveco care rezidă tocmai în mărirea de capital social și din faptul că nu s-a încercat diminuarea acționarilor minoritari”.

În același sens este și declarația din data de 29.08.2013 a martorului **Mihai Lazăr**, acționar GRIVCO S.A., care întrebata fiind dacă GRIVCO SA avea fonduri necesare pentru privatizarea ICA a arătat că *firma avea și nu avea fonduri, fluxul de capital era oscilant, în funcție de aceste fluctuații. La momentul privatizării nu știu dacă erau fonduri în conturile firmei. Probabil nu erau bani în contabilitate la momentul respectiv. Contractul de împrumut reprezenta cea mai bună soluție financiară.* Totodată acesta a precizat că, în calitate de acționar, și el a împrumutat firma GRIVCO cu bani în situația unei lipse de capital: *prin 2007 am împrumutat firma cu câteva sute de mii de euro.*

În ce privește încadrarea juridică, arăt că potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 655/2002, constituie infracțiunea de spălare a banilor, între altele: c) dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, *cunoscând ca acestea provin din săvârșirea de infracțiuni.*

S-a reținut în sarcina mea spălarea titlurilor de participare ale ICA prin dobândirea lor în nume propriu de către mine – cunoscând proveniența ilicită a acestora, și transmiterea lor ulterioară în proprietatea unor terțe persoane de bună-credință, respectiv cele două fiice ale mele cărora le-am donat, în cote egale, prin contractul autentificat prin încheierea nr. 1498/06.06.2006, acțiunile deținute la această societate.

Infracțiunea de spălare de bani prevăzută la art. 29 lit. c din Legea nr. 656/2002 se poate concretiza în trei modalități alternative, respectiv: *dobândirea, deținerea sau folosirea* de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni. În sarcina mea s-a reținut acțiunea de **dobândire** a unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, care constă în activitatea prin care o persoană intră în proprietatea unui bun de origine infracțională. **Transmiterea ulterioară a bunului provenit din săvârșirea unei infracțiuni în proprietatea unor terțe persoane de bună-credință nu constituie element material al infracțiunii de spălare de bani prevăzută de art. 29 lit. c din Legea nr. 656/2002.**

Pentru existența infracțiunii de spălare a banilor, din punctul de vedere al laturii obiective, se cere să existe o activitate de **dobândire de bunuri, cunoscând ca acestea provin din săvârșirea unei infracțiuni**. Așa cum s-a arătat, în literatura de specialitate, “dobândirea bunului trebuie să fie legală, numai **proveniența acestuia fiind necesar a fi ilicită și cunoscută de dobânditor**” (*H. Diaconescu, Infracțiunile de corupție și cele asimilate sau în legătură cu acestea, Ed. All. Beck, București, 2004, p. 305-312*).

În cauză, pentru existența infracțiunii de spălare de bani este necesar, pe de o parte, ca **proveniența titlurilor de participare ale ICA să fi fost ilicită și**, pe de altă parte, ca eu să fi cunoscut că **acțiunile obținute de SC Grivco SA provin din săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000.**

Așa cum am arătat, Contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. 31 din 24 noiembrie 2003 încheiat între ADS și Grupul Industrial Voiculescu și Compania a avut în vedere o valoare nominală de 3000 lei/acțiune, iar prin Raportul de expertiză contabilă judiciară întocmit la data de 28.05.2012 s-a constatat că **valoarea reală a unei acțiuni era de 2.932,21 lei, echivalentul a**

0,0794 Euro la cursul oficial de schimb comunicat de BNR de 36.952 lei/Euro, la 30.04.2003, față de 3.000 lei valoarea nominală, echivalentul a 0,0812 Euro la cursul oficial de schimb comunicat de BNR de 36,952 lei/Euro, luat în calculul ofertei de privatizare de către ADS, nefiind vorba de o subevaluare a acțiunilor SC ICA SA. Prin urmare, pachetul majoritar de acțiuni ICA dobândit de mine nu este produsul infracțiunii prevăzute de art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000, așa cum se susține prin rechizitoriu, condiție esențială pentru existența infracțiunii de spălare de bani prevăzută și pedepsită de art. 29 lit. c din Legea nr. 656/2002.

S-a hotărât în jurisprudență, că pentru existența infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută în art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002, au relevanță **proveniența bunurilor din săvârșirea de infracțiuni, originea infracțională a acestora și cunoașterea acestei proveniențe de către persoana juridică** (I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 2550 din 13 august 2012, www.scj.ro).

În ce privește cunoașterea de către autorul infracțiunii de spălare de bani a provenienței ilicite a bunurilor, s-a arătat și în doctrină că *“autorul trebuie să aibă reprezentarea că prin activitățile întreprinse ascunde proveniența banilor proveniți dintr-o infracțiune și să urmărească sau să accepte obținerea acestui rezultat. Cunoașterea originii ilicite a bunurilor reprezintă elementul moral, dimensiunea intențională a infracțiunii de spălare a banilor și devine astfel condiție obligatorie pentru existența delictului penal”* (C. Bogdan, Spălarea banilor, Ed. Universul Juridic, 2010, p. 236).

Instanța supremă a statuat că pentru reținerea infracțiunii de spălare de bani este necesară *“dovedirea prin probe certe că inculpatul, în momentul primirii sumelor de bani, știa că acei bani provin din infracțiuni săvârșite de*

denunțător, nefiind admisibile prezumții” (I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 3615 din 5 iulie 2007, www.scj.ro).

Nu există nicio probă care să facă dovada faptului că aş fi cunoscut proveniența presupus ilicită a titlurilor de participare ale ICA. În speță, aceasta presupune dovedirea prin probe certe că în momentul dobândirii acțiunilor ICA SA aş fi cunoscut că acțiunile obținute de SC Grivco SA provin din săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000.

A se vedea, în acest sens, declarația **inculpatului Pantiș Sorin**, director general executiv la SC Grivco SA în 2003, (dosar ICCJ, vol. II, p. 10-15): *„deciziile la S.C. Grivco S.A. s-au luat de către consiliul de administrație și acționarii au fost de acord cu ele. Principiul după care am lucrat a fost că managerii înaintează decizia spre acționari și nu invers. La fel și în cazul ICA nu-i puteam lăsa pe acționari să tergiverseze luarea unei decizii care ar fi afectat iremediabil societatea. Dl. Voiculescu nu se amesteca niciodată în deciziile manageriale de zi cu zi”*.

Am afirmat în mod categoric în fața instanței de judecată, la data de 8 decembrie 2010, (dosar ICCJ, vol. II, p. 14-15), că *„eu personal nu m-am implicat în procesul privatizării ICA (...)”*.

Prin reținerea în sarcina mea a infracțiunii de spălare de bani se nesocotește că, așa cum s-a arătat și în doctrină, *„spălarea banilor apare ca un complex de activități, de metode, de tehnici, prin care valorilor provenite din săvârșirea de infracțiuni grave le este conferită o aparență de legalitate pentru a putea fi puse, ulterior, în circulație fără ca proveniența ilicită a acestora să poată fi descoperită”* (C. Bogdan, Subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor, R.D.P. nr. 1/2007, p. 73).

32.8

Prin urmare, pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani, dacă aş fi cunoscut provenienţa titlurilor de participare ale ICA este ilicită la momentul achiziţionării lor de către mine aş fi dorit ca acest fapt să nu fie descoperit. Or dobândirea lor în nume propriu de către persoana mea a fost cât se poate de transparentă.

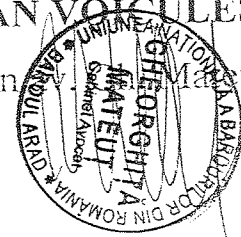
Totodată, arăt că în sarcina mea nu s-a reţinut vreo formă de participare penală, instigare sau complicitate, la săvârşirea presupuselor fapte în procesul de privatizare, argument în plus pentru faptul că nu aveam de unde să cunosc faptul că bunurile dobândite ar fi provenit dintr-o infracţiune.

Pentru toate aceste motive, solicit admiterea apelului, desfiinţarea sentinţei apelate şi pronunţarea unei noi hotărâri, prin care să dispuneţi achitarea mea în conformitate cu dispoziţiile art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen. raportat la art. 17 alin. 2 C.pr.pen. raportat la dispoziţiile art. 16 lit. a C.pr.pen.

În drept, îmi întemeiez prezentul apel pe prevederile art. 412 şi urm. C.pr.pen.

DAN VOICULESCU

prin

DOMNULUI PREȘEDINTE AL CURȚII DE APEL
BUCUREȘTI - SECȚIA A II-A PENALĂ

